

ΕΤΟΣ Β. 4887. ΤΕΥΧΟΣ 28 | ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ 20 | ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ | ΜΑΪΟΥ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Η ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΑΨΙΝ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣΑ ΙΔΕΑ ΠΕΡΙ ΚΟΣΜΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἡ λελανθασμένη τοῦ Κορανίου ἐρμηνεία ἐγέννησε πολλὰς παρὰ τοῖς Μουσουλμάνοις παραδοξοτάτας δοξασίας. Ἐν τῇ γραφικῇ γλώσσῃ του ὁ προφήτης Μωάμεθ εἶπεν: «Ἐδωκεν ὑμῖν τὴν γῆν τὰπητα». (Κοράν. κεφ. 71. ἐδάφ. 18). «Ὁ Θεὸς ἐπλασεν ἑπτὰ οὐρανοὺς καὶ παρμολίαις γαίας, (αὐτόθι, κεφ. 65, ἐδάφ. 12)». Ἐπὶ τῶν ἀπλουστάτων τούτων λέξεων, ἡ ποίησις καὶ ἡ παράδοσις ἀνήγειραν σύστημα φανταστικὸν καὶ δὴ καὶ περιεργότατον. Ἴδου αἶψα πρὸς τὸ κοσμογραφικὸν τοῦτο ζήτημα ἐπικρατοῦσαι ἰδέαι παρὰ τῷ ἀμαθεῖ ὄχλῳ, ἀνακηρυχθεῖσαι πρὸ πάντων καὶ ὑπὸ δύο συγγραφῶν Ἀράβων, τῶν Ἐβν ἐς-Σίνη καὶ Ἐβν ἐλ-Βάρδη.

Αἱ ἑπτὰ γαῖαι καὶ οἱ ἑπτὰ οὐρανοὶ κεῖνται ἐπ' ἀλλήλων καὶ ἀποτελοῦσι περιφέρειαν ἐκάστη πεντακοσίων ἐτῶν ταξειδίου· ἴση εἶναι καὶ ἡ διάμετρος αὐτῶν, καὶ ἴση ἐπίσης ἡ ἀποχωρῶνσα ἀλλήλας διάστασις. Ἡ κατωκλιμένη γῆ διαιρεῖται εἰς ἑπτὰ κλίματα. Ὁ πρῶτος οὐρανὸς εἶναι σμαράγδινος, ὁ δεύτερος ἀργυροῦς,

ὁ τρίτος ἐκ μαργαριτῶν, ὁ τέταρτος ἐκ ρουβινίων, ὁ πέμπτος ἐκ χρυσοῦ, ὁ ἕκτος ἐξ ὑκίνθου καὶ ὁ ἑβδόμος ἐκ φωτός. Ἐν τῷ ἑβδόμῳ τούτῳ οὐρανῷ τίθησιν ἡ κοινὴ γνώμη τὸν κυρίως Παράδεισον. Ἄλλ' ὁ Ἐβν ἐς-Σίνη ἄλλως φρονεῖ· οὗτος τίθησιν ἔτι πέραν τοῦ ἑβδόμου οὐρανοῦ ἑπτὰ φωτεινὰς θαλάσσας καὶ ἄπειρον ἀριθμὸν παραπετασμάτων. Πέραν δὲ τῶν πρὸ παραπετασμάτων τούτων εὐρίσκεται ἡ κυρίως Παράδεισος, ὅστις διαιρεῖται εἰς ἑπτὰ διχομονάς. Ἐξ αὐτῶν ἡ πρώτη καλουμένη Δ ἀρ ἐ λ-Δ ζ α λ ἄ λ (οἶκος εὐφροσύνης), εἶναι κατεσκευασμένη ἐκ μαργαριτῶν ἢ δευτέρα Δ ἀρ ἐς-Σ α λ ἄ μ (οἶκος εἰρήνης), ἐκ ρουβινίων ἢ τρίτη Δ ζ εν ν ἄ τ ἐ λ-Μά ο υ α (κῆπος ἀναπαύσεως), ἐκ χρυσολίθου ἢ τετάρτη Δ ζ εν ν ἄ τ ἐ λ-Χ ο ὺ λ δ (κῆπος αἰωνιότητος), ἐκ χρυλλίου ἢ πέμπτη Δ ζ εν ν ἄ τ ἐ ν-Ν α ἰ μ (κῆπος τρυφῆς), ἐξ ἀργύρου ἢ ἕκτη Δ ζ εν ν ἄ τ ἐ λ-Φ α ρ δ ὸς (κῆπος τοῦ Παραδείσου), ἐκ χρυσοῦ καὶ ἢ ἑβδόμη Δ ζ εν ν ἄ τ Ἄ δ εν (κῆπος τῆς Ἐδέμ) καθάπερ ἡ πρώτη ἐκ μαργαριτῶν. Ἀνωθεν τῶν διαμονῶν τούτων τίθησιν τὸν θρόνον τοῦ πολυευσπλάγχου Ἀ λ λ ἄ χ. Περὶ

τάς διαμονάς ταύτας ὑπάρχει ὁ Ὠκεανὸς (Μπάχρ ἔλ-Μουχίτ), ὅστις ὄριον ἔχει τὸ περιβάλλον ἐπίσης αὐτὸν κυκλοειδὲς ὄρος καλούμενον Κάφ.

Ἐκ τῶν πεντακοσίων ἐτῶν ταξειδίου τῶν ἀποτελούντων τὴν διάμετρον τῆς γῆς, διακόσια κατέχονται ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἕτερα διακόσια ὑπὸ τῆς ἐρήμου, ὀγδοήκοντα ὑπὸ τῶν χωρῶν τοῦ Γῶγ καὶ Μαγῶγ (ἀκαθάρτων καὶ πονηρῶν πνευμάτων), καὶ μόνον τὰ εἴκοσι τελευταῖα κατοικοῦνται ὑπὸ τῶν γνωστῶν λαῶν. Ἡ Μέκκα ἀποτελεῖ, φυσικῇ τῇ λόγῳ, τὸ κεντρικὸν σημεῖον τοῦ κόσμου. Αὕτη συνορεύει πρὸς βορρᾶν μετὰ τῆς χώρας τοῦ Γῶγ καὶ Μαγῶγ, πρὸς δυσμὰς μετὰ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας· πρὸς Ἄναβόλας μετὰ τῆς Κίνας· ΜΑ μετὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ (Μπάχρ ἔλ-Χίνδ)· πρὸς μεσημβρίαν μετὰ τῆς Αἰθιοπίας· ΝΔ μετὰ τοῦ Σουδάν· ΒΑ μετὰ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τέλος ΒΔ μετὰ τῶν χωρῶν τῶν Φράγκων. Τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Ὠκεανοῦ Μπάχρ ἔλ Μουχίτ ἢ Ἀτλαντικοῦ, καλεῖται Μπάχρ ἔλ Ζουλουμάτ, ἢ τοὶ θάλασσα Ἐρέβους· ἐν αὐτῇ εὐρεται ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος τῆς ἀθανασίας, ἐνθα ἀνελήφθη ὁ Χάδρ μυστηριώδεις πρόσωπον ἀναφερόμενον ἐν τῷ Κορανίῳ, (κερ. 18, ἐδάφ. 64 καὶ ἐπόμενα). Τὸ ὄρος Κάφ ἀποτελεῖται ἐκ πρασίνου χρυσολίθου, καὶ αὐτοῦ ἢ ἀνανάκλασις εἶναι τὸ χρῶμα ὅπερ προσλαμβάνει ὁ ἥλιος. Καθ' ἑτέραν παράδοσιν, πέραν τοῦ ὄρους Κάφ ὑπάρχουσιν ἀγνωστοὶ χωραὶ, ὧν μίξαι εἶναι ἐκ χρυσοῦ, ἑβδομήκοντα ἐξ ἀργύρου καὶ ἐπτά ἐκ μόσχου, ἔχουσαι ἐκάστη διάμετρον δέκα χιλιάδων ἐτῶν ταξειδίου καὶ κατοικοῦμεναι ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων.

Κάτωθεν ἡμῶν ὑπάρχει ἡ δευτέρα γῆ, κατοικοῦμένη ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἡ τρίτη καὶ ἡ τετάρτη ὑπὸ πετρῶν καὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων, ἡ πέμπτη ὑπὸ ὄψεων, ἡ ἕκτη ὑπὸ σκορπίων μεγέθους ἡμιόνων, καὶ ἡ ἑβδόμη ὑπὸ τοῦ Ἐβλήθ (Ἐωσφόρου) καὶ τῆς στρατιάς αὐτοῦ. Δύσκολον εἶναι νὰ γνωρίζωμεν πῶς συνδέονται αἱ γαῖαι αὗται· πιστεύεται ὅτι ἡ ἡμετέρα γῆ στηρίζεται ἐπὶ βράχου, ὅστις δι' ἀστειρῶν προσαρτᾶται εἰς τὸ ὄρος Κάφ. Ὁ Ἐβν ἔλ-Σίλη λέγει ὅτι, ὅταν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὰς ἐπτά γαίας, ἐνόησεν ὅτι

δὲν ἦσαν παντάπασιν στερεαί· ἔπλασε λοιπὸν ἄγγελον φοβεροῦ ὕψους καὶ ἰσχύος καὶ διέταξεν αὐτὸν νὰ τεθῆ ὑπὸ τὴν ἐσχάτην γῆν, ὅπως τὴν ὑποστηρίξῃ. Ἄλλ' ὁ ἄγγελος δὲν εὗρε θέσιν ἵνα στηρίξῃ τοὺς πόδας του· τότε ὁ Θεὸς κατεσκεύασε βράχον ἐξ ὑακίνθου, ἐφ' οὗ ὑπάρχουσιν ἐπτά χιλιάδες ὄπαι, ἐξ ἐκάστης τῶν ὁποίων ρεῖ μία θάλασσα. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ πρόσκομμα παρουσιάσθη καὶ εἰς τὸν βράχον, διόπερ ὁ Θεὸς, ὅπως στηρίξῃ αὐτὸν, ἠναγκάσθη νὰ πλάσῃ ὑπερμεγέθη ταῦρα, φέροντα τέσσαρας χιλιάδας ὀφθαλμοὺς καὶ ἴσον ἀριθμὸν ὠτων, ρωθίωνων, στομάτων, γλωσσῶν καὶ ποδῶν· ἕκαστος τῶν ποδῶν του ἀφίσταται τοῦ ἑτέρου πεντακοσίων ἐτῶν ταξειδίου, ἐκάλεσε δ' αὐτὸν Κοτοῦχια ὁ ταῦρος οὗτος ἀναπνέει δις τῆς ἡμέρας καὶ ἐκ τούτου προέρχονται αἱ παλίρροιαι. Ἐνίσταται ὁ Θεὸς διατάσσει αὐτὸν νὰ ἀνασειῇ τὴν κεφαλὴν του, ὅπερ ἐπιφέρει εἰς τὴν γῆν τοὺς σεισμούς. Ὅπως ὑποβαστάσῃ αὐτὸν, ὁ Θεὸς ἔπλασε μέγα κῆτος εἰς τοὺς ρώθωνας τοῦ ὁποῦ ἂν ἔχυνέ τις ἀπαξάπασας τὰς θαλάσσας, δι' αὐτὸ θά ἦτο ὡσεὶ ἔρριπτε κόκκον σινάπεως. Ὁ Θεὸς διέταξε τὸ κῆτος νὰ ὑποβαστάξῃ τοὺς πόδας τοῦ ταύρου Κοτοῦχια. Τὸ κῆτος τοῦτο καλεῖται Μπαχαμούτ, καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐφ' ἧς ἀναπαύεται, ὑπάρχει σκοτία. τί ὅμως ὑπὸ τὴν σκοτίαν ταύτην ὑπάρχει δὲν λέγουσιν ἡμῖν οἱ σοφοὶ συγγραφεῖς. Κατὰ τὸν Ἐβν ἔλ-Βάρδη, τὸ κῆτος ἀναπαύεται ἐπὶ πνιγροῦ ἀνέμου, οὗτος δὲ ἐπὶ ζοφώδους πέπλου, περικαλυπτομένου ὑπὸ νέφους· τί ὅμως ὀπισθεν τοῦ νέφους ὑπάρχει, οὐδὲ οὗτος μᾶς λέγει.

Ὁ Ἄδης ἔχει ἐπίσης ἐπτά διαιμερίσματα, ὧν τὸ πρῶτον προῦρισται διὰ τοὺς κακοὺς Μουσουλμάνους, τὸ δεύτερον διὰ τοὺς Χριστιανούς, τὸ τρίτον διὰ τοὺς Ἑβραίους, τὸ τέταρτον διὰ τοὺς Σαβαίους, τὸ πέμπτον διὰ τοὺς Μάγους, τὸ ἕκτον διὰ τοὺς Εἰδωλολάτρας καὶ τὸ ἑβδόμον καὶ τελευταῖον διὰ τοὺς ὑποκριτὰς οἵαςδήποτε θρησκείας.

Ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρχουσι πρὸς δε συγγραφεῖς Ἄραβες πιστεύοντες εἰς τὸ στρογγύλον τῆς γῆς καὶ παραδεχόμενοι τὸ κοσμογραφικὸν σύστημα τοῦ Πτο-

λεμαίου, ἀλλ' ἡ δοξασία αὕτη εἶναι προῖον τοῦ νεωτέρου Μουσουλμανισμοῦ, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν παραδέχονται οἱ συντηρητικοὶ τῆς Αἰγύπτου Ἄραβες.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Γ. ΠΕΝΤΑΚΘΣ

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

Οὗτος σείων ἐνθουσιωδῶς τὴν οὐρανὸν του, ἔσπυρον αὐτὴν κατὰ γῆς εἰς δεῖγμα τῆς χαρᾶς του.

— Ραούλ, φίλε μου, ἐκινδύνευσαι ν' ἀποθά-
νω ἐκ φόβου! εἶπεν ἡ μαρκησία ἐπιπλήττουσα
αὐτόν.

— Τὸ εἶδον, ἀπήντησεν οὗτος· δὲν λειπο-
θυμοῦσι τόσον εὐκόλως καὶ συνεχῶς οἱ ἄνθρωποι.

— Ἐπρεπε νὰ με προειδοποιήσητε.

— Πρέπει τὰ πάντα νὰ γίνωνται ἐξ ἀπροό-
πτου καὶ ἐν τῇ μέσῳ ἰσχυρῶν συγκινήσεων.

— Ἐ, τούτοις θὰ μοι εἶπητε, ἐλπίζω, πῶς
ἔλεων οὗτος εὐρέθη ἐνταῦθα ἡμερος καὶ ὑπο-
πεταγμένος.

— Ἀναμφιβόλως. Οὗτος ἔχει ἱστορίαν ἀ-
στειοτάτην. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔχομεν ἄλλο τι νὰ
πράξωμεν μᾶλλον κατεπεῖγον, θὰ σᾶς διηγηθῶ
αὐτὴν ἀμέσως.

«Ἐσπέραν τινὰ, διερχόμενος τὸ δάσος τοῦτο,
συνήντησα τὸν πτωχὸν Σελίμ, νεαρὸν ἔτι,
μόλις δύο ἐτῶν, ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ· εἶχε
πέσει εἰς παγίδα, ἣν οἱ ἄρχες τῷ εἶχον στή-
σει· διήλθεν ὑπεράνω λάκκου κεκαλυμμένου
ὑπὸ κλάδων καὶ ἔπεσεν ἐν αὐτῷ.

«Οἱ ἄραβες γνωρίζοντες ὅτι εὐρισκόμην ἐν
τῷ δάσει ἀπὸ τῆς προτεραίας, — εἶχον δηλώσει
τὴν ἀφίξίν μου δι' ὠραίου πυροβολισμοῦ, προσ-
βάλλων ἕνα ἄθλιον φέροντα ὠραιότατην κόρην,
ἐσθλὴν του, — δὲν ἐτόλμησαν νὰ πλῆσιάζωσι,
τὴν δὲ παγίδα δὲν ἐπεσκέφθησαν ποσῶς.

«Ἴδου λοιπὸν ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ Σελίμ, καὶ
ἐσκόπευσαι κατ' αὐτοῦ.

«Οὗτος ἐρίνη νοήσας· τὸ κίνημά μου, καὶ
μὲ παρατήρησε διὰ βλέμματος, ὅπερ διεπέρασε

τὴν καρδίαν μου, ἐγὼ δὲ συγκινηθεὶς ἀντιπαρ-
ῆλθον χωρὶς νὰ πυροβολήσω.

«Ἄλλ' ὁ Σελίμ ἐδίψα καὶ ἐπέινα, ἦτο ἐκεῖ
ἀπὸ τίνος χρόνου καὶ ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ ἐκ
τῶν στερήσεων· ἤκουον ἐφ' ὄλης τῆς νυκτὸς
τοὺς ἀγωνιώδεις βρυχηθμούς του. Τὴν πρῶταν
ἀπεφάσισα.

«Ὁ λέων εἶναι εὐγενὲς ζῶον, διατρέφω δὲ
πρὸς αὐτόν, τῷ ὄντι, μείζονα συμπάθειαν ἢ πρὸς
τὸν ἄνθρωπον.

«Αἱ βιάσανοι τοῦ Σελίμ μὲ συνεκίνησαν σφο-
δρῶς, ἔφερον δ' αὐτῷ ὕδωρ καὶ τεμάχιον ἐλάφου.
Ἐπιεν ἀπλήστως, ἔφαγεν ὡσαύτως, καὶ ἐφαί-
νετο εὐγνωμονῶν πρὸς ἐμέ.

«Ἐπὶ ἐβδομάδα ὄλην ἤμην ὁ τροφὸς τοῦ
Σελίμ· εἶτα δὲ ἐσκέφθη νὰ τὸν ἀπελευθερώσω.

«Ἐσκαπτον τὰς ἀκρας τῆς ἀφροῦ.

«Πιστεύετε ὅτι ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται
καὶ ἐβοήθει δραστηρίως τὸ ἔργον μου διὰ τῶν
δυνάμεων του;

«Τέλος ἠδυνήθη, δι' ἐνὸς ἄλματος νὰ ριφθῆ
εἰς τὰ ἔξω, καὶ τὸ πρῶτον κίνημά του ἦν νὰ
προστρίψῃ τὸ πρόσωπόν του ἐπὶ τοῦ στήθους μου.

«Ὁ Σελίμ μὲ ἠκολούθησεν ἔκτοτε παντα-
χοῦ. Ἐθηρεύομεν ὁμοῦ, καὶ ἐπράττομεν θαύ-
ματα.

«Ὁ συνεταιρισμὸς ἡμῶν διήρκεσεν ἐπὶ ἑξ
μῆνας, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀπο-
κατέστη ἀνήσυχος.

«Ὁ Σελίμ μου ἐσκέπτετο ὅτι ἐάν ἡ φιλία
ἔχη θέλητρα, ὁ ἔρωσ ὅμως ὑπερβάλλει αὐτὴν
κατὰ τινὰς στιγμάς.

«Ἐγένετο ἄφαντος.

«Μετὰ τινὰ χρόνον ἐπανῆλθεν· ἀλλ' εἰς τὰ
περὶξ ἤκουον τὴν φωνὴν λεαίνης.

«Ὁ φίλος μου ἐγένετο οἰκογενειάρχης.

«Ἐπεχερώθη καὶ ἐγὼ νὰ ἐγκαταλείψω αὐ-
τόν· τ' ἐποχὴ εἶχε φθάσει ὅπως ἀναχωρήσω εἰς
Σαχάραν.

«Τὸ δάσος τοῦτο ἀγαπῶ ὡς θερμὴν διαμο-
νήν· τὸν χειμῶνα διερχόμεθα καθ' ὁμάδας ἐν
Σαχάρα· ἀλλὰ κατὰ τοὺς καύσωνας ἐγκαθιστά-
μεθα εἰς Τέλ, ὅχι μακρὸν τῆς θαλάσσης καὶ
τῆς ὁρσορεᾶς αὐτῆς αὔρας.

«Ἐπανεβλεπον συνεχῶς τὸν Σελίμ, ὅστις τὴν διαρκῆ διαμονὴν του ὤρισεν ἐν τῷ δίσει τούτῳ, καὶ οὐδέποτε τὸ ἐγκατέλιπεν.

«Ὁ γενναῖος οὗτος λέων, καθόσον ἠδυνήθη νὰ ἐξακριθώσω, ἤλλασσε συνεχῶς σύζυγον· εἶναι ἰδιότροπος ἐν τῷ ἔρωτι, ἀλλ' ὡς φίλος εἶνε πιστότατος.

«Φυλάσσει τὸ κτήμᾶ μου. Δὲν ἐπιτρέπει δὲ εἰς οὐδένα νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς αὐτοῦ, ἐκτὸς τῶν κυνηγῶν συντρόφων μου· δι' αὐτὸν οἱ φίλοι τῶν φίλων εἶναι φίλοι του.

«Ἦδη δὲ ἀφοῦ εἶδετε τὸν Κέρβερον μου, θὰ δεῖξω ὑμῖν καὶ τὸν παράδεισον, ὃν φυλάττει.»

Ὁ Ραούλ ἐβοήθησε τὴν νεαρὰν γυναῖκα νὰ ἐγερθῆ, προσέφερον αὐτῇ τὸν βραχιονά του, καὶ ἀμφότεροι ἠκολούθησαν τὸν Σελίμ.

Ἀφίχθησαν ἐπὶ κορυφῆς λόφου, ὅπου ὁ Ραούλ διακόψας τὸ βῆμα, εἶπεν εἰς τὴν συνοδοιπόρον του.

— Τὴν φορὰν ταύτην σᾶς προειδοποιῶ.

Αὕτη ἐσκήρτησεν ὑπὸ τὸν βραχιονά του.

— Μὴ φοβεῖσθε, προσέθηκεν οὗτος. Τὸ ἀπροσδόκητον εἶναι εὐχάριστον· ἰδοὺ τὸ γοητευτικὸν ἀντικείμενον, ὅπερ σᾶς ὑπεσχέθη.

Ἐβάδισαν δύο βήματα ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ ἡ μαρκησία ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ.

XXXI

Ὁ ἀπολεσθὲς Παράδεισος.

Ἡ μαρκησία ἴστατο παρὰ τὰς ὄχθας ἀθύσου, ἐν τῷ βᾶθει τῆς ὁποίας ἐξετείνεται ἡ ὡραιότερα τοποθεσία, ἣν δύναται τις νὰ φαντασθῆ.

Γιγαντιαία χῶνη περικεκλισμένη ὀλοσχερῶς ὑπὸ σωρείων βράχων.

Λόφοι, ἀριστουργήματα τῆς φύσεως!

Βάραθρα χαινοῦντα! Μυστηριώδη ἄντρα! Χείμαρροι μυκώμενοι! Βλάστησις ἰδιότροπος! Δένδρα χαμαζήλα! Κολοσσαῖοι γρανίται!

Πάντα δὲ ταῦτα ἀνατετραμμένα καὶ συγκεχυμένα.

Εἶτα αἴφνης ἐν τῷ βᾶθει τῆς φάραγγος, τὸ ἐκπεπληγμένον ὄμμα ἔβλεπεν Ἐδέμ μικροσκοπικὴν, ὡραιότατον κῆπον, ἐξ οὗ ἀνήρχετο τὸ ὄρωμα τῶν ἀνθρώπων· τῆδε κἀκεῖσε ἐπεφαίνοντο λειμῶνες σκιεροί, ἐκ λεμονεῶν καὶ πορτοκαλεῶν.

Ρύαξ γαλήνιος ἐψιθύριζεν ἐπὶ τῆς παχείας χλόης.

Ἐν ὀλίγοις, ἐνταῦθα ὑπῆρχεν εἰς παράδεισος ἐν τῷ ἄδει! Ἡ ζωὴ ἐν τῷ βᾶθει τοῦ χάους!

— Ἰδοὺ ἡ κατοικία μου, Μαρία, εἶπεν ὁ κυνηγός· οὐδόπως ἀμφέβαλλον ὅτι ἡμέραν τινα θὰ ἤρχετο ἐνταῦθα ὡραία τις γυνὴ ὅπως διέλθῃ ὡρας τινάς.

— Ὅποῖον γοητευτικὸν καταφύγιον! ἐψιθύρισε αὕτη.

— Κατάλληλον πρὸς τὸ ἀγαπᾶν...

Ἡ μαρκησία παρετήρησεν αὐτὸν, κατόπιν δὲ ταπεινώσασα τοὺς ὀφθαλμούς...

— Τοῦτο εἶναι θέαμα θαυμάσιον, ἐπανελάθεν αὕτη· ἀλλὰ διὰ τίνος ὁδοῦ δύναται νὰ κατέλθῃ τις;

— Τὴν ὁδὸν ταύτην ἐζήτησα ἐπὶ μακρὸν χρόνον· ἄλλοι ὡσαύτως ἐζήτησαν αὐτὴν· μόνος δ' ἐγὼ τὴν εὑρον.

— Ὡστε οἱ ἰθαγενεῖς οὐδέποτε κατέβησαν ἐνταῦθα, ὑμεῖς δὲ εἰσθε ἐξησφαλισμένοι.

— Ἐντελῶς. Μόνον οἱ φίλοι μου γνωρίζουσι τὸ μυστικὸν μου, καὶ θὰ σᾶς τὸ εἶπω.

Ὁ νεαρὸς ἀνὴρ εἰς τὰ ἄκρα τῆς φάραγγος ἐπέδειξε τῇ μαρκησίᾳ ὑψηλοτάτην δρῦν, ἐξ αἰώνων, ἧς οἱ κλάδοι ἠπλοῦντο ὑπεράνω τοῦ κενοῦ.

— Ἰδοὺ μία θύρα, εἶπεν οὗτος.

Τὸ δένδρον ἦν κοῖλον.

Ὁ Ραούλ ἀφῆρσε σωρείαν ξηρῶν φύλλων ἀπὸ τὸ βᾶθος τοῦ στελέχους, ἐν ᾧ εἰσῆλθεν· εἶτα δὲ ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν ρίζαν, ἧτις ἐφαίνετο μὲν ὅτι προὐχῶρει εἰς τὰ πρόσω, πράγματι δὲ ἦν κεκομμένη.

Ἡνοίχθη οὕτω δίοδος δι' ἕνα ἄνθρωπον ἀκριβῶς.

— Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ κυνηγός, μία δίοδος ἦν κατεσκευάσασα μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἰθαγενής τις, ἂν ἀνακαλύψῃ αὐτήν, δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ, διότι ὡς θὰ ἴδητε

ἡ ὁπῆ εἶναι σκοτεινιάτη, καὶ ἤττον ἐπαγωγός.

— Πρέπει νὰ διέλθῃ ἐντεῦθεν;

— Ναί!

— Ραούλ, εἶπεν ἡ μαρκησία, προὔτιμων μᾶλλον τὴν θύραν τῶν σταύλων μου, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη εἶναι νόμος.

— Καταβαίνω πρῶτος, εἶπεν ὁ Ραούλ.

Ἀφῆθη, καὶ ὀλισθήσας ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ μαρκησία ἐγνωρίζε καλῶς ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχε κίνδυνος, ἀλλ' ἡ ὁπῆ αὕτη ἦτο τόσον σκοτεινὴ, ὥστε ἐνέπνευεν αὐτῇ ἀπιστροφήν, ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ Ραούλ ἐκάλεσεν αὐτήν.

Τότε αὕτη προέβαλε πεφοβισμένη τὸν ἕνα πόδα, κατόπιν τὸν ἕτερον, καὶ ἀφῆθη, κλείσασα τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ ὀλισθήσις ἦν τόσον εὐάρεστος, ὥστε αὕτη ἐξεπλήγη εὐθεῖσα κάτω ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου κλονισμοῦ.

Χεῖρ τις συσφίγγουσα τὴν ἰδικὴν τῆς ὡδήγησεν αὐτήν ἐν τῷ σκότει, μετὰ εἴκοσι δὲ βήματα ἡ ἡμέρα ἐπεφάνη.

— Ποῦ εἴμεθα; ἠρώτησεν ἡ νεαρά γυνή.

— Εἰς ἕν σπηλαῖον ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς φάραγγος, σχηματισθὲν ἐκ πολλῶν βράχων ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ.

— Φίλτατέ μοι Ραούλ, μεταβαίνω ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν, καὶ μοὶ φαίνεται ὡς ὀνειρον ὅτι πρὸ τεσσαρῶν ἡμερῶν εἴμεθα ἐντὸς τῆς λέμβου ἐκείνης ἐν Μασσαλίᾳ...

— Ὅπου συνέλαθον ἰδέαν ταχέως ἀπολεσθεῖσαν, ἀπήντησεν ὁ Ραούλ.

Ἡ μαρκησία ἐμεδίασε. Τὸ μεδίημα δὲ τοῦτο ὁ Ραούλ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ.

Ἐφθασαν εἰς τὰς ἄκρας τοῦ σπηλαίου.

Πέραν δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσωσιν, ἂν ὁ Ραούλ δὲν μετεκίνει λίθον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον εὐρίσκειτο κλίμαξ ἐκ σχοινοῦ, ἣν προσδέσας εἶπε·

— Καταβαίνω καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἐπὶ τῆς θέσεως, ἣν βλέπετε εἰς ἀπόστασιν δέκα μέτρων ὑπ' ἡμᾶς· θὰ φθάσωμεν διὰ τίνος ὁδοῦ ἡσύχως εἰς τὴν κρύπτῃν μου, καὶ αἱ δοκιμασίαι ἡμῶν τελευτῶσιν.

Ὁ κυνηγὸς ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ κατέβη ταχέως, εἶτα κατῆλθε καὶ ἡ μαρκησία.

Ὅτε αὕτη ἐπλησίασε τῷ Ραούλ, ἀντήλλαξε μετ' αὐτοῦ βλέμμα ἀνήσυχον.

Ἡ μαρκησία προσεποιεῖτο ὅτι ἦν δυσηρεστημένη, τὸ δυσεξήγητον διὰ τὸν Ραούλ μειδίωμα ἐπανήλθεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

Οὗτος ἀπέσυρε τὴν κλίμακα.

— Πῶς θὰ ἀνέλθωμεν πάλιν; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἐχομεν ἕτερον πρὸς ἔξοδον μέσον· ἀλλ' ἄχρηστον διὰ τὴν κατάβασιν.

— Ἐχει καλῶς, φίλε μου. Ἄλλως τε, θὰ ἐξέλθωμεν τότῳ ταχέως;

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε;

— Οὐδὲν, εἶπεν αὕτη, μειδιάσασα καὶ αὐθις.

Ἦ! αἱ γυναῖκες ὅταν μελετῶσι σχέδιόν τι, ἀνησυχῶσι τὸν ἄνθρωπον καὶ προξενούσιν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὴν δίψαν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μυστικοῦ.

Κατῆλθον, ὁ δὲ Σελίμ ἐγόγγυζεν ἄνωθεν τῶν λίθων.

Ὁ δυστυχεὴς λέων δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξφκειωθῆ πρὸς τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν κύριόν του.

Ὅσῳ προσήγγιζεν ἐπὶ μᾶλλον ἡ τοποθεσία παρίστατο θελκτικωτέρα.

Ἦτο μεσημβρία περίπου· ὁ ἥλιος ἐφώτιζε λαμπρῶς τὴν ἐσοχὴν, ἧτις ἐξῆστραπτεν ὑπὸ τὰ φιλήματα ταῦτα τοῦ φωτός· ἄπειρα πτηνὰ, ἐλκόμενα ὑπὸ τῆς ἀφθόνου βλαστήσεως, ἔψαλλον ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων· τὰ ἔρπετά ἐθορούθουν ἐπὸ τῆς χλόης· ἡ φύσις ὅλη διετέλει ὡς ἐν ἐορτῇ φαιδρᾷ.

Διὰ μέτου σχοίνων ἡ μαρκησία διέκρινε κἀλύβην τινά.

Βαθυδὸν ὁ οἰκίσκος ἐπεφάνη.

Ἐκδομημένη ἐπὶ κλεισωρείας, κατὰ τὸ ἡμισυ κρυπτομένη ἐν τῷ ἐδάφει, κεκαλυμμένη ὑπὸ πλατυφύλλων φοινίκων μὴ κωλύοντων τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν τοῦ ἀέρος, προασπιζόντων δ' ἐξ ἄλλου αὐτὴν ἀπὸ τῆς νυκτερινῆς δρόσου, καὶ τοῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας, ἡ καλύβη αὕτη προὐκάλει τὰς σκέψεις καὶ ὑπεκίνει τὸν πόθον εὐτυχίας ἀγροτικῆς καὶ ἡσύχου, ὅστις ἐνυπάρχει ἐν τῷ μυκῷ πάσης ἀνθρωπίνης καρδίας.

Ἡ μαρκησία διερχομένη διὰ κήπων, ἀναπνέουσα τὸν ζωογόνον ἀέρα, ἐδοκίμαζεν ἀρίστον ἐπιθυμίαν ὅπως διαμείνη ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ μακρᾷ τοῦ κόσμου κειμένη ταύτῃ γωνίᾳ.

— Ἐάν ἤμην ἐντελῶς ἤσυχος ὡς πρὸς τοὺς Ἄραβας, εἶπεν αὐτῇ τῷ Ραούλ, θὰ ἤμην ὑπερευχαριστημένη.

— Καὶ πῶς θέλετε ἄραψ τις νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ μᾶς ἀντυχήσῃ ἐνταῦθα, ἀκριθὴ μου Μαρία;

— Ἐάν ἡμέραν τινὰ διερχομένης τις τοῦ δάσους ὑποπέυσθαι ὅτι εἴμεθα ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ!

— Δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ καταβῇ Ἐπειτα ἔχω, σὰς εἶπον, μέσον ὅπως φύγωμεν δι' ἄλλης ὁδοῦ.

Δεικνύων δὲ κατόπιν πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἔν βουρνούζιον,

— Τοῦτο, εἶπε, μᾶς προασπίζει, ἄλλως τε,

— Εἴμεθα λοιπὸν τόσον καλῶς μετημφιεσμένοι, ὥστε οἱ Ἰθαγενεῖς νὰ μὴ μᾶς ἀναγνωρίσωσιν;

— Ἐκ τοῦ πλησίον, ἐγὼ θὰ τοὺς ἀπατήσω.

— Σεῖς... ἄλλ' ἐγώ;

— Δὲν θὰ σὰς ἴδωσιν ἡ μακρόθεν. Οἱ ἄραβες οὗτοι εἰσι λίαν δεισιδαίμονες, διαδίδονται δὲ περὶ τῆς φάραγγος θρυλλήματα ἀπαίσιχα, ἅτινα θ' ἀποτρέψωσι καὶ τοὺς γενναϊότερους αὐτῶν. Ἐν πρώτοις τὸ περικλεῖον ἡμᾶς μέρος τοῦ δάσους εἶναι ἱερόν· οὐδ' αὐτοὺς τοὺς ξηροὺς κλάδους συλλέγουσιν· ἡ γωνία αὕτη τοῦ δάσους εἶναι ἀφιερωμένη εἰς διάσημόν τινα μαραβούτ. Ἐἴτα δὲ ἡ φάραγξ ὑποτίθεται ὅτι κατοικεῖται ὑπὸ δαιμόνων, οἵτινες προσλαμβάνουσιν ὅτε μὲν μορφὴν ἀνθρώπου, ὅτε δὲ κτήνους.

— Οἱ Ἰθαγενεῖς εἰσιν ἐνεοὶ ὡς οἱ ἡμέτεροι Βρεττανοὶ, ὡς παρατηρῶ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Δεκάκις, ἑκατοντάκις μᾶλλον ἐνεοὶ. Τὸ ὑπερφυσικὸν ἐνσπείρει αὐτοῖς μέγαν φόβον, καὶ τρέμουσι τὴν ἰδέαν μόνον νὰ συλλάβωσιν ὅπως ἔλθωσιν ἐνταῦθα. Τινὲς ἐξ αὐτῶν εἶδον πολλὰκις τὰς δορκάδας μου, τὸ πῦρ μου, ἄλλοι τὸν Σελλίμ, ἴσως δὲ καὶ ἐμὲ αὐτόν· ἀλλ' ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Ἐν τῷ χωρίῳ διηγήθησαν οὗτοι ὅτι ἐνεφανίσθησαν αὐτοῖς οἱ δαίμονες ἐνμορφῇ ποιμίου δορκάδων, ὅτι ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ λέον-

τος πνευμά τι ἐφύλαττε τὴν φάραγγα, ὅτι αὐτὸς ὁ γέρον μαραβούτ περιεπάτει εἰς τοὺς κήπους του, τὸ δὲ χωρίον ὀλόκληρον ἔτρεμεν. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἐπωφελούμενος τοῦ σωτηρίου φόβου τῶν ἀνοήτων τούτων, ἐμφανίζομαι αὐτοῖς μετὰ πώγωνος λευκοῦ ὡς τὴν χιόνα, οὕτω δὲ μετεμφιεσμένος, ἡμέραν τινὰ περιεπάτου μετὰ θάρρους· ὁ Σελλίμ μὲ ἠκολούθει!

Ὅλος ὁ λαὸς ἰδὼν με, ἐτράπη εἰς φυγὴν, ἐπὶ εἴκοσι δὲ λεύγας διεδόθη ἡ φήμη ὅτι ἐνεφανίσθη ὁ διάσημος μαραβούτ Σίδη ἐλ-Ἐλιακίμ!

Ἡ μαρκησία ἀκροαμένη τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἐγέλα.

— Φίλιπτε Ραούλ, εἶπεν αὕτη ἔχετε πάντοτε τόσῃ σοβαρὸν ἦθος, ὥστε οὐδόλως ἐφανταζόμεν ὑμᾶς ἰκανὸν διὰ τοιαύτας παιδιὰς.

— Δὲν εἶμαι ἐκ φύσεως φιλοπαίγμων, εἶναι ἀληθές· ἀλλ' ὅταν πρόκηται περὶ τῆς ἀσφαλείας μου, δὲν ἀφίνω οὐδεμίαν εὐκαιρίαν.

— Ἴδου, προσέθηκεν ὁ Ραούλ, ἡ ἀγαπητὴ μου δορκάς. Ἐδῶ, ἐδῶ, Φαλούκ!

Ἡ δορκάς περὶ τῶν δένδρων, προσήλθε καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ.

— Εἶναι ὁ ἄρην τοῦ ποιμνίου μου, εἶπεν ὁ Ραούλ, ὁ ὁδηγός, ἰδοὺ ὅλη ἡ οἰκογένεια τρέχει κατόπιν αὐτοῦ.

Ἡ μαρκησία, τῷ ὄντι, εὐρέθη αἴφνης περικυκλωμένη ὑπὸ δεκάδος θηλέων δορκάδων, παρακολουθουμένων ὑπὸ τῶν νεογῶν αὐτῶν, πᾶσαι ἐορτάζουσαι τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κυρίου των.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ διέλθω ὀλόκληρον ὥραν τοῦ ἔτους ἐν ἐξοχικῇ ἐπαύλει.

— Μίαν ὥραν τοῦ ἔτους;

— Δὲν προτίθεσθε νὰ διαμείνητε ἐνταῦθα ἐπὶ χρόνον τινὰ, φίλιπτε Ραούλ;

— Ἡμέρας τινὰς μόνον ὅπως διοργανώσω τὰ τοῦ ταξιδίου μας πρὸς τὴν πρώτην γαλλικὴν πόλιν, ἀπήντησεν οὗτος.

— Ἄ! εἶπεν ἡ μαρκησία.

Καὶ ἐμειδίασεν αὐτῆς.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ραούλ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐρωτήσῃ,

— Διατί σκώπτετε; φαίνεσθε ἀποκρύπτουσα ὀπισθοβουλίαν τινὰ.

Π. ΔΥ ΒΟΙΣΘΟΒΟΥ

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Κακῶς ἔπραξε καὶ ἐπαξίως ἐτιμωρήθη. Ἐπειδὴ ἔγραψεν αὐτῷ ὅτι ἤθελε νὰ τῷ λαλήσῃ περὶ τοῦ συμβολαιογράφου, ἐνόμισεν οὗτος ὅτι πρόκειται περὶ ἐπιστροφῆς χρημάτων, καὶ μετέβη εἰς τὴν πρόσκλησιν κινήσει ἐκ μερίμνης ὑπὲρ τῶν συμφερόντων σου. Φαντάσθητι ὅτι ἡ Τζιτζίκα ἐκείνη ἔσχε τὴν ἰδέαν νὰ σοὶ κληροδοτήσῃ διὰ διαθήκης πᾶν ὅ,τι κέκτηται! Ὁ Γούης ὁμῶς τὴν ἀπέτρεψε τοῦ γελοίου τούτου σχεδίου.

— Εἶμι εὐγνώμων πρὸς αὐτόν, δὲν εἶναι δὲ χρεία νὰ σοὶ εἴπω ὅτι δὲν θ' ἀπεδεχόμεν ἐπιστροφὴν τοιοῦτου εἶδους. Ἄλλ' ὦν ριζηδὸν κατεστραμμένος, δὲν δύναμαι εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κατοικήσω ἐν Παρισίοις.

— Λοιπὸν! θὰ κατοικήσῃς ἐν Βρετάνῃ, ὡς εἴχομεν συμφωνήσει. Ἡ θὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῆς πρώτης ταύτης διευθετήσεως, ἥτις ἐστὶν ἡ κρείττων πασῶν τῶν λοιπῶν.

Σιγῇ ἐπῆλθε, καθ' ἣν ὁ κ. Μωγὰρ ἐσκέπετο.

— Ἐγὼ καὶ ἐγὼ ἐπίσης νὰ σοὶ μεταδώσω εἶδησιν, εἶπεν αἰφνιδίως. Ἡ Αὐγὴ ἀπέθανεν.

— Ἡ τροφὸς τῆς Μαγδαληνῆς; Μὴ καὶ αὕτη ἐκόλλησεν ἐκ τῆς ἀσθνεῖας τοῦ Φρεδόκ;

— Ὅχι. Ἀπέθανε σχεδὸν ἐξαίφνης ἐν φοβραῖς δόδυνας. Μὲ προσεκάλεσε παρ' αὐτῆ, καὶ μετέβη... ἀλλ' ἀφίχθη ἰλίαν ἐξώρας.

— Εἶναι παράδοξον, ἐτονόρουσεν ὁ Σουκαρριέρ. Ἡ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ Θεὸς πλήσσει πάντας τοὺς ἐξεργασθέντας κακὰ κατὰ σοῦ. Ἀληθές ὅτι ἐπληξεν ἐπίσης καὶ τὸν ἀνεψιὸν μου... ἀλλ' αὐτὸς θὰ λυτρωθῇ. Κατανοεῖς ὅτι μέλλω ἤδη νὰ ἐγκαταστῶ ὀριστικῶς παρὰ τὴν κλίνην του...

— Ἀπατάσθε, φίλε μου. Εὐχαριστοῦμαι εὐρισκομένη ἐνταῦθα μὲ τόσους κινδύνους.

— Μαρία, μοὺ ἀποκρύπτέτέ τι!

— Οὐδόλως!

— Ἔστω! Δὲν δικαιοῦμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω πλείοτερον ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὸν οἰκίσκον.

Ἦλθε τὴν θύραν, ἥτις ὑπεχώρησεν ἀμέσως· εἴτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὴν μαρκησίαν,

— Φιλτάτῃ μου Μαρία, εἶπεν, ἀνάγκη νὰ λάβητε θάρρος· τὴν φορὰν ταύτην σὰς προσειδοποιῶ!

— Τί εἶναι; ὡμολογήσατε!

— Φοβερὸν θὰ ἴδωμεν θέαμα!

— Ραούλ, μὴ μὲ φονεύετε μὲ τὴν σιωπὴν σας.

— Ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου εἶναι...

— Τί; θεέ μου!

— Παρατηρήσατε.

Ἡ μαρκησία προέβλε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέφυγεν αὐτῆς κραυγὴ μεγάλη.

Δύο πτώματα ἔκειντο χαμαὶ ἦσαν ἐνὸς κυνηγῶ καὶ μιᾶς γυναικός.

Ὁ θάνατος ἐχρονολογεῖτο μόλις ἀπὸ τῆς προτεραιάς.

Ὁ Ραούλ ὠδήγησε τὴν μαρκησίαν νὰ καθῆσθαι ἐκτὸς τοῦ οἰκίσκου, καὶ λαβὼν τὰ δύο πτώματα ἔφερον αὐτὰ πρὸς τῆς θύρας· ἐξετάζων δ' αὐτὰ ἐπισταμένως,

— Ἀτυχῇ Ἀντώνιει! εἶπεν, ἀναγνωρίζων ἕνα τῶν φίλων του· ἐγνώριζον ὅτι ἡ ἀδεξιότης σου θὰ ἐπέφερον ἡμέραν τινὰ τὸν ὄλεθρόν σου.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν μαρκησίαν,

— Μαρία, ἀκριθὴ μου, δύναμαι νὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ συμβεβηκός· εἶναι ὄραμα ἐρωτικόν.

Ἐκάθησε παρ' αὐτῆ.

— Μικρὰ δειλῆ, εἶπεν αὐτῇ λαβὼν τὰς δύο χεῖράς της, ἀκούσατε τὴν ἱστορίαν ταύτην.

(ἀκολουθεῖ.)

καὶ θὰ μοὶ συγχωρήσῃς μὴ προγευματίζοντι μετὰ σοῦ, καθότι ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ὁδὸν Ὁβέρ.

Ὁ κόμης οὐδαμῶς προσεπάθησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν φίλον του, ὁ δὲ Σουκαρριέρ, ἀφοῦ ἔθλιψεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα ἰσχυρότερον τοῦ συνήθους, ἀπῆλθε καθ' ὃν τρόπον εἶχε φθάσει, δηλαδή διὰ δρομαίου βήματος.

Εἰς τὰ κάτω τῆς κλίμακος, ἅμα ὡς ἐτίθη τὸν πόδα ἐν τῷ προαυλίῳ, παρετήρησε γυναῖκα διερχομένην τὴν ἐξωτερικὴν θύραν ὅπως ἐξέληθη, ἢ ἀνεγνώρισεν ἐκ τοῦ σχήματος αὐτῆς.

Αὕτη ἦν ἡ Μαγδαληνὴ.

Μὴ μεταστραφεῖσα ποσῶς, δὲν εἶδε τίς ἦν ὁ ὅπισθεν αὐτῆς ἐρχόμενος.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος ἂν ὑπόπτευόν ποτε ὅτι θὰ τῇ ἐπήρχετο ἡ φαντασιοπληξία νὰ μεταβῇ πρὸς περίπατον τὴν πρωίαν ταύτην, εἶπε μετὰ τῶν ὁδόντων. Τὸ δὲ πάντων περιεργότερον εἶναι ὅτι ἀπεξεδύθη τὰ πένθημα αὐτῆς ἑμάτια. Ποῦ ν' ἀπέρχεται; διεπυθάνετο ἑαυτὸν ὁ Σουκαρριέρ βλέπων τὴν Μαγδαληνὴν τρεπομένην ἀριστερόθεν, ἀφοῦ διέβη τὴν αὐλειὸν θύραν. Ὅμοια δὲ ἰδέα τὴν ὤθησε νὰ ἐξέλθῃ, ἀντὶ νὰ κρατήσῃ συναναστροφὴν τοῦ δυστήνου ἐκείνου Μωγάρ, τοῦ ἐν παντελεῖ ἀμηχανία διατελοῦντος;

Ταχέως πορευομένη εἶχεν ἤδη ἀκούοντας προχωρήσει, ὅτε κατέφθασεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς Πλατείας τῆς Ἀγ. Τριάδος. Διέτρεχε δὲ κατὰ μῆκος τὴν ὁδὸν Ἀγ. Λαζάρου παρὰ τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν βαδίζουσα.

— Εἶναι πιθανὸν ἡ πρώτη φορὰ ἐν τῇ ζωῇ της, καθ' ἣν διατρέχει κατὰμονος τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, ἐπιθύρῃσεν ὁ θεὸς τοῦ Βωτροῦ. ὅθεν φρονῶ ὅτι καλῶς θὰ πράξω νὰ τῇ ἀκολουθήσω μακρόθεν, καθότι δυνατόν νὰ τῇ ἐπέλθῃ σύμβουλά τι, ὅπερ βεβαίως δὲν προβλέπει. Εἶναι ὥραία ὡς ἄγγελος, καὶ ἕνεκα τῆς ἀπειρίας της...

Ἦκολούθησε λοιπὸν αὐτῇ πράττων πᾶν τὸ δυνατόν ὅπως ἀποφύγῃ νὰ παρατηρηθῇ ὑπ' αὐτῆς, ἐν ἣ ἂν περιπτώσῃ ἤθελε μεταστραφῇ. Ἄλλ' αὕτη οὐδόλως διανοεῖτο νὰ πράξῃ τὸ τοιοῦτο, προχωροῦσα εὐθέως, ὡς γυνὴ καλῶς γινώ-

σκουσα ποῦ μετέβαινεν· οὐδαμῶς παρετήρει τοὺς συναντωμένους διαβάτας, πολλῶν δ' ἤττον ἐνησχολεῖτο περὶ τῶν ὅπισθεν αὐτῆς συμβαινόντων.

— Ἐπείγεται, διανοεῖτο ὁ συνταγματάρχης φροντίζων ταῦτοχρόνως νὰ τηρῇ τὴν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, καὶ ἐπείγεται μεγάλως, μὰ τὴν πίστιν μου! Οὔτε εἴκοσι λεπτὰ κατέτριψεν ὅπως ἀλλάξῃ τὴν στολὴν της. Μόλις πρὸ ὀλίγου, ὅποταν ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἔφερε μέγα πένθος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ἰδοὺ νῦν ἐνδεδυμένη ὡς τις τῶν κομψευομένων, τῶν μεταβαινουσῶν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν καταστημάτων τοῦ συρμοῦ. Τοῦτο εἶναι λίαν παράδοξον. Μολαταῦτα οὐχὶ τοσοῦτον παράδοξον, ὅσον ἡ ἰδέα, ἣν ἔσχε νὰ φορῇ μελαίνας ἐξ ἐρίου ἐσθήτας, καίτοι κάλλιστα γινώσκουσα ὅτι δὲν ἦν χῆρα. Ἦδὴ ὅμως σχεδὸν ἐχῆρευσεν, ἀφοῦ καὶ ὁ Ἐστελὰν ἀναχωρῆ ὅπως μηδέποτε ἐπανέλθῃ. Εἶναι ἀκριβῶς τώρα ἡ στιγμή νὰ φορέσῃ ζωηρὰ χρώματα! Ἐπειτα δὲ, ἂν ἦτο φιλάρεσκος, θὰ ἐξήγουν τὴν παραλλαγὴν... εἴτε ἂν ἦτο γυνὴ ἐπιφελουμένη τῆς ἐλευθερίας της ὅπως χειραφετηθῇ. Ἄλλ' αὕτη εἶναι τιμὰ μέχρι τοῦ ἄκρου τῶν ὀνύχων. Δὲν θὰ ἐώρταζε τὴν ἀπιδιαιμάτου συζύγου της, ὡς ἐώρτασθη ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ πατρῷου ἐδάφους, ἀλλ' οὔτε σκέπτεται ποσῶς νὰ ἐπιληφθῇ ἐρωτικῶν κατακλήσεων. Λόγιον τιμῆς, οὐδὲν καταλαμβάνω!

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐξηκολούθει βαδίζουσα. Πλεῖστοι τῶν ματαιοσχόλων ἴσταντο, μετὰ τὴν διαβασίν της, καὶ παρέμενον θαυμάζοντες τὸ θεληκτικὸν ἀνάστημά της. Τινὲς μάλιστα ἐφάνησαν διατεθειμένοι νὰ τῇ παρακολουθήσωσιν, ἀλλὰ ταχέως παρητοῦντο τοῦ τοιοῦτου, ἀποθαρρυνόμενοι ἐκ τοῦ τρόπου της.

Δὲν εἶναι δυνατόν γυνὴ ἀθώων προθέσεων ἐκκληφθῆ ἀντὶ γυναικὸς ἐπιδιωκούσης συναντήσεως. Οἱ παλαιοὶ Παρισίνοί, οὐδέποτε ἐπὶ τοιοῦτων ἀπατώμενοι, δὲν κατατρίβουσι ματαίως τὸν καιρὸν των εἰς ἀκάρπους καταδιώξεις.

Ἐντούτοις, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἀγορῆκοι δὲν σπαρνίζουσιν, ὁ Σουκαρριέρ μετρίαν ἠσθάνετο βεβαιότητα ἐπὶ τῶν συμβαμάτων, ἅτινα ἠδύνατο νὰ συνεπαγάγῃ ὁ παράδοξος τῆς φιλάτης αὐτῆς Μαγδαληνῆς περίπατος.

— Ἐὰν τὴν ἐπλησίαζον ἀπλούστατα; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν. Διότι τέλος αὐτὸ, ὅπερ πρᾶττω, εἶναι γελοῖον. Καλπάζω ὅπισθεν αὐτῆς ὡς ἀρχαῖος γυναικοθήρας πρασκαευζόμενος νὰ πλησιάσῃ ράπτριαν ἀπελθοῦσαν τοῦ ἐργοστασίου. Ἄν ἡ Μαγδαληνὴ μὲ παρατηρήσῃ, θὰ δυσαρστηθῇ, καὶ ἔξει μέγα πρὸς τοῦτο δίκαιον. Θὰ πράξω πολὺ καλλίτερον νὰ τὴν προφθάσω καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσω ποῦ ἀπέρχεται.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς συνταγματάρχης ἤρξατο προμηκύνων τὸ βῆμα.

Ἄλλὰ πάραυτα ἐβράδυνεν αὐτὸ, διότι κατὰ τὸν τρίτον ἤδη διασκελισμὸν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ, καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν:

— Ὅριστικῶς ὄχι· δὲν κέκτημαι δικαίωμα ν' ἀναμειγνύωμαι εἰς τὰς ὑποθέσεις της, αὕτη δ' ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὴ μοὶ ἀποκριθῇ. Ἐπειδὴ τέλος καὶ δὲν εἶμαι πατήρ της, οὐδένα ἔχει νὰ μοὶ ὁμῶς λόγον τῶν πράξεών της.

Ἄλλως τε ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶναι πλέον μικρὰ κόρη, ἀλλὰ γυνὴ ἔγγαμος. Ὅθεν δύναται νὰ περιφέρηται ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀνευ παιδαγωγοῦ, καὶ νὰ θεωρήσῃ ἄτοπον τὴν ἐπιτήρησίν μου. Ἐφίμαι νὰ ὑποστρέψω καὶ νὰ μὴ ἀσχοληθῶ περαιτέρω περὶ αὐτῆς... τοσοῦτ' ἐμὲ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἀνυπομονῶ νὰ ἴδω τὸν ἀνεψιὸν μου. Ἀπὸ τῆς ἀπελευθέρωσις τοῦ κ. Ἐστελὰν εἶναι μόνος μετὰ τῆς νοσοκόμου του, καὶ ἡ μίσθαρνος αὕτη γυνὴ μετρίαν ἀπλῶς μοὶ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην.

Ὁ Σουκαρριέρ ἔστη, καὶ ἐμελλε νὰ ὑποστρέψῃ ἐπὶ τῶν βημάτων του, ὅτε εἶδε τὴν νεαρὰν γυναῖκα στρέφουσαν ἀριστερᾶ καὶ εἰσερχομένην ἐν τῇ ὁδῷ Κωμαρτίνου.

— Ἰδοὺ! ἰδοὺ! ἐμονολόγει· ἀλλὰ δὲν ἔχω χρεῖαν νὰ μεταβάλλω διεύθυνσιν ὅπως μεταβῶ παρὰ τῷ Γούρ. Ἡ ὁδὸς Κωμαρτίνου ἀπολήγει εἰς τὴν ὁδὸν Ὁβέρ... ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς κατοικίας του. Τὸ αὐτὸ εἶναι διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης, ὡς καὶ διὰ πάσης ἄλλης.

Καὶ ἐπανελάθε τὴν πορείαν του.

Ὅταν παρέκαμψε τὴν γωνίαν, τὴν ἀποκρύπτουσαν αὐτῷ τὴν Μαγδαληνὴν, εἶδε ταύτην διαρκῶς προβαίνουσαν κατ' εὐθείαν, καὶ ἐπιθύρισε πλήττων τὸ μέτωπον:

— Τώρα ἐνόησα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Μεταβαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀσθενῆ μας. Ποῦ εἰς τὸν διάβολον εἶχον τὸν νοῦν διὰ νὰ μὴ τὸ μαντεύσω; Ἀκούσασά με λαλοῦντα περὶ τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεξεν... ἐπιθυμῶ νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὴν συμπάθειάν της. Τοῦτο εἶναι φυσικώτατον. Ἄλλ' ἐντούτοις... ἐπράττε καλλίτερον ἂν μοὶ ἐξήτει νὰ τὴν συνοδεύσω, ὅπερ θὰ ἦν ἀρμοδιώτερον. Ἄλλὰ, τέλος! ὅταν τις ἐράται καὶ ἦναι εἰκοσαετής, δὲν λεπτολογεῖ ἐπὶ τοσοῦτον. Ἄλλως δὲ ἡ ἐπίσκεψις αὕτη οὐδαμῶς θὰ τὴν ἐνοχοποιήσῃ ἢ γραῖα νοσοκόμος δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πλησιάσῃ τὸν ἀνεψιὸν μου, καὶ ἂν δ' ἔτι ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ἔβλεπε, δὲν εἶναι εἰς θέσιν ὁ τάλας νέος νὰ τῇ ἐκφράσῃ ἐρωτολογία.

Καὶ ὁ μὲν Σουκαρριέρ διήρχετο τὸ πεζοδρομῖον μονολογῶν τ' ἀνωτέρω καθησυχαστικά, ἡ δὲ Μαγδαληνὴ ἐξηκολούθει προχωροῦσα χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι ἐπετηρεῖτο ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ φίλου της.

Εἶχεν ἤδη διέλθει τὰς ὁδοὺς Ζουβέρ καὶ Προβηγκίας. Φθάσα δ' ἐν τῷ Βουλευτάρτῳ Ὁσμαν οὐδαμῶς ἔστη αὐτόσε.

Οὐδεμία πλέον ὑπελείπετο τῷ θείῳ ἀμφιβολία ὅτι αὕτη μετέβαινε παρὰ τῷ Βωτροῦ.

Καὶ δὲν ἠπατάτο κατὰ τοῦτο, διότι μετὰ πέντε λεπτὰ εἶδεν αὐτὴν παρερχομένην τὴν ὁδὸν Ὁβέρ καὶ κατευθυνομένην πρὸς γνωστὴν αὐτῷ θύραν.

Τότε πρὸς στιγμὴν ὑπὸ δισταγμοῦ κατελήφθη. Ἐπεθύμει νὰ εἰσέλθῃ μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι, ἂν τὴν ἐπλησίαζεν ἐν τῷ προαυλίῳ ἢ ἐπὶ τῆς κλίμακος, θὰ τὴν ἐξεφόβιζεν. Προτιμότερον θὰ ἦν ν' ἀναμείνῃ ὅπως αὕτη ἀνέλθῃ, καὶ ν' ἀφίχθῃ εἰς ἐπὶ τοῦ μεσαίου πατώματος ἐνῶ θὰ συνδιελέγετο μετὰ τῆς νοσοκόμου. Ἦν λίαν φυσικὸν νὰ ἔλθῃ ὅπως ἐπανέλθῃ τὸν ἀνεψιὸν του. Ἡ μὲν Μαγδαληνὴ δὲν θὰ ἐξεπλήσσετο συναντῶσα αὐτὸν ἐκεῖσε, οὗτος δὲ δὲν θὰ ὑπεχρεοῦτο νὰ τῇ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχε παρακολουθήσει αὐτῇ.

Προὔριθετο μάλιστα ἵνα δράξῃται τῆς εὐκαιρίας καὶ τῇ διδάξῃ πατρικῶς περὶ ἠθικῆς, τὴν παροτρύνῃ δὲ νὰ ἐπανέλθῃ οἴκαδε, χωρὶς

νά ἔχη τὴν ἀπαιτησιν νὰ ὀδηγηθῆ παρὰ τὴν κλίνην ἀσθενοῦς μηδένα ἀναγνωρίζοντος.

Ἐλαθε λοιπὸν θέσιν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ τῷ διαφύγῃ ἐκ τῆς ὄψεως.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔστη ἐνώπιον τοῦ οἰκίσκου τοῦ θυρωροῦ, οὗ ἐμφανισθέντος ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἐπιστολὴν.

— Καλῶς! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σουκαρριέρ, κέκτηται μείζονα ὀρθοφροσύνην παρ' ὅσων ἐφρόνουν. Περιορίζεται νὰ τῷ γράψῃ... ἀποχαιρετισμοὺς πιθανόν. Ἐχει καλῶς! ἔχει κάλλιστα! Καὶ αὐτὸς ὁ σύζυγός τῃς οὐδὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ εἰς τοῦτο. Ἐγὼ δὲ, ὅστις ἐφανταζόμην ὅτι ἐκαλλωπίσθη ἐπίτηδες διὰ τὴν ἐσχάτην αὐτῆς μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ μου συνάντησιν! Ὅχι, ὄχι, ἡ μικρὰ μου Μαγδαληνὴ δὲν ἔχει τοιαύτας ἐρωτοτροπίαις. Δὲν εἶναι ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, τῶν ἐπιζητουσῶν ν' ἀφήσωσι θλίψεις εἰς τοὺς ἐρωμένους, οὗς ἐγκαταλείπουσιν. Ὁ Γούης θὰ θλιβῆ ἰκανῶς ὁπότεν ἀναγνώσῃ τὸ ὑπ' αὐτῆς κομισθὲν ἄγγελμα. Ἐπιστόλιον ἀποχαιρετισμοῦ εἶναι ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ πυρὸς περιχέομενον ἔλαιον.

Αἱ σκέψεις αὗται ἤγαγον τὸν θεῖον νὰ ἐπιλησθῆ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἔμελλε προφανῶς νὰ ἐξέλθῃ μετὰ βραχεῖαν πρὸς τὸν οἰκοφύλακα διάλεξιν πρὶν ἢ δὲ λάβῃ καιρὸν ν' ἀποκρυβῆ, κατελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ κατασκοπεύων.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἄμα ἰδοῦσα αὐτὸν προσῆλθεν.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑφίστατο πλέον λόγος ὅπως τὴν ἀποφύγῃ, προέβη κατὰ τὸ ἡμισυ τοῦ ὁρόμου εἰς συνάντησίν τῃς.

— Μὲ παρηκολουθήσατε λοιπόν; ἠρώτησεν αὐτὸν μικρὸν ἐρυθρῶσα.

— Τῆ ἀληθείᾳ, ναί! ἀπὸ τῆς Πλατείας τῆς Ἀγ. Τριάδος, ἀπεκρίθη φαιδρῶς ὁ θεῖος. Διέπραξα τὴν ἀδιακρισίαν ταύτην.

— Ὄ! δὲν δυσαρεστοῦμαι διὰ τοῦτο... ὡς οὐδὲν ἔχουσα νὰ σᾶς ὑποκρῶσω.

— Ὅχι, ἀφοῦ ἐξήλθες ὅπως διαβιβάσης εἰδήσεις σου τῷ ἀνεψιῷ μου. Ἡδύνασο ὁμῶς νὰ ἐπιφορτίσης ἐμέ, καὶ δὲν θὰ ἔπραττες κακῶς ἂν εἰδοποίησιν τὸν Μωγάρ. Ἀλλ' ἀδιάφορον! Ἄτε ὑπονοήσας ὅτι κατηθύνεσο εἰς τὴν ὁδὸν Ὠβέρ,

δὲν παρενέβαλον προσκόμματα. Ἐὰν ἔλαθον τὴν τόλμην νὰ βαδίσω ἐπὶ τῶν ἰχνῶν σου ἐν σεβαστῇ ἀποστάσει, τὸ ἔπραξα ἐν τῇ ἰδιότητι σωματοφύλακος. Νέα καὶ ὠραία γυνή, ἐξερχομένη μόνη, ἐκτίθεται εἰς τὸν κίνδυνον νὰ συναντηθῆ μετὰ τινος ἀθάρτου. Ὅθεν ἤμην ἔτοιμος νὰ προσέλθω εἰς ἀρωγὴν σου.

— Εὐχαριστῶ ὑμῖν, φίλε μου, καὶ σᾶς ὁμνῶ ὅτι θὰ ἤμην ἡσυχωτέρα, ἂν ἐγίνωσκον ὅτι ἦσθε ὀπισθὲν μου... καθότι ὁμολογῶ ὅτι κάπως ἐφοβήθην.

— Τότε θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ σὲ συνοδεύσω καὶ κατὰ τὴν ἐπάνοδον. Μόνον δὲ τὴν φορὰν ταύτην θὰ μοὶ δώσης τὸν βραχιονά σου.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐποίησε κίνημα ἐκπλήξεως καὶ δισταγμοῦ, ἀλλὰ μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν ἀπήντησεν:

— Εὐτυχῆς θεωρηθήσομαι ἔχουσα μετ' ἐμοῦ προστάτην ὡς ὑμᾶς· μόνον δέ...

— Τί λοιπόν; Φοβεῖσαι μὴ σ' ἐνοχοποιήσω; εἶπε γελῶν ὁ συνταγματάρχης.

— Ὅχι, ἀλλά... εἶναι ὅτι... δὲν ὑποστρέφω εἰς τὴν οἰκίαν.

— Καὶ ποῦ μεταβαίνεις λοιπόν;

— Θὰ τὸ ἴδῃτε, φίλε μου, ἂν μοὶ παρασχητὲ τὴν χάριν νὰ μὲ συνοδεύσητε.

— Μυστήριον; Κάλιστα. Δὲν μὲ τρομάζει τὸ τοιοῦτο. Σὺ δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς ἢ εὐπρεπῆ μυστήρια. Ἀλλὰ διερεθίζεις τὴν περιεργίαν μου, καὶ σὲ προειδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ σ' ἀφήσω καθ' ὁδόν. Θέλω τὴν κλεῖδα τοῦ αἰνίγματος.

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὴν ἔχῃτε.

— Τότε, δὲν ἀπερχόμεθα μακράν;

— Θὰ φθάσωμεν ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

— Ἐχει κάλλιστα. Πέρασε τὸν βραχιονά σου ὑπὸ τὸν ἐμὸν καὶ ἐμπρός... πρὸς ἄγνωστον διεύθυνσιν. Ἀφίμα: ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν σου, ἄτε ἄγνωθῶν ποῦ μὲ φέρεις.

Ἡ Μαγδαληνὴ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ στιβαροῦ τοῦ συνταγματάρχου βραχιόνος, ἀνῆλθε τὴν ὁδὸν Ὠβέρ μέχρι τῆς τριόδου, ἣν σχηματίζει μετὰ τῆς ὁδοῦ Τρονσέ, καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ ὁδοῦ Ἀβρης.

Ὁ Σουκαρριέρ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχεν ἰ-

δέαν περὶ τοῦ μέρους, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ λήξῃ ἡ ἐκδρομὴ αὕτη, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀνησύχει. Ὑπέθετεν ὅτι αὕτη προήρχετο ἐκ παιδικῆς φαντασιοπληξίας τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Γινώσκεις, φιλάτη Μαγδαληνὴ, τῆ εἶπεν ὑπερηφανεύομενος, γινώσκεις ὅτι φαίνομαι ἀληθῶς ὡς ὑπὸ τῆς τύχης εὐνοούμενος; Πάντες οἱ διαβάται σὲ θαυμάζουσι, φρονῶ δ' ὅτι χλευάζουσιν ἐμέ, καὶ δὲν ἔχουσιν ἄδικον. Ἀρχαῖος ὑποτόλιος στρατιωτικὸς οὐδέποτε ὀφείλει νὰ παρουσιάζεται εἰς τὸ δημόσιον πλησίον ἀνθρώπου νεότητος καὶ καλλονῆς... Πῶποτε σὲ εἶδον τοσοῦτῳ ὠραίαν... ὅπως δὲ μείζων καταστῆ ἢ ἀντίθεσις πρὸς τὸν γηραιὸν φίλον σου, τὸν ἐνδεδυμένον κατὰ τὸν συρμόν τῆς Βρετέκης, ἐξέλεξας στολὴν θαυμασίαν.

— Εἶναι ἐκείνη, ἣν ἔφερον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μου, ἐψιθύρουν ἡ Μαγδαληνὴ.

— Πῶς τοῦτο; Δὲν ὑποθέτω ὅτι ἔφερες τοιαύτην ἐν τῷ ναφῇ;

— Ὅχι... τὴν ἐνεδύθην ἀκολούθως... καὶ δὲν τὴν ἐφόρεσα ἐπὶ μακρόν.

— Πράγματι... τὴν αὐτὴν ἐσπέρον ἐνεδύθης τὰ πένθιμα... ἄτινα πρὸ τινος μόλις κατέλιπες. Ἄπαισία ἀνάμνησις. Ἀλλ' ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων, ἂν εὐαρεστῆσαι. Δὲν σοὶ εἶπον ἀκόμη ὅτι ὁ Μωγάρ ἐπιμένει προτιθέμενος ν' ἀπέλθῃ εἰς Λουίζιάνην. Τὸ τοιοῦτον εἶναι παράλογον, ἀφοῦ καὶ ὑπ' οὐδενὸς πλέον ἐπαπειλῆται ἡ ἡσυχία του, εὐελπιστῶ δ' ὅτι θὰ μοὶ συνδράμῃς καὶ σὺ ὅπως τῷ ἐκριζώσωμεν τὴν ἰδέαν ταύτην.

— Θὰ καταβάλω πᾶσαν πρὸς τοῦτο προσπάθειαν, ἀλλ' ἐγὼ, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῆσται, δὲν θὰ ἐπανίδω τὴν χώραν, ἐν ἣ διῆλθον τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν.

— Δόξα τῷ Θεῷ! ἀφοῦ ἦσαι μὲ τὸ μέρος μου, θὰ ὑπερισχύσωμεν τοῦ Μωγάρ, καθότι δὲν θὰ θελήσῃ οὗτος νὰ χωρισθῆ ἀπὸ σοῦ. Θ' ἀπαγάγω ἀμφοτέρους ὑμᾶς καὶ θὰ σᾶς κλείσω ἐντὸς τῆς Βρετέκης. Ἰδοῦ! ἀφίχθημεν εἰς τὸ πέρασ τῆς ὁδοῦ τοῦ Βράχου, καὶ πρέπει νὰ πλησιάζωμεν εἰς τὸ μυστήριόν σου.

— Ναί, ἐτονθόρυσεν ἡ Μαγδαληνὴ φαίνο-

μένη μᾶλλον περίφροντις ἢ ὅτε προσεπέλασεν αὐτὴν ὁ Σουκαρριέρ.

Ἡ συνδιάλεξις κατέπαυσε παραχρῆμα. Ὁ Σουκαρριέρ κατελήφθη ὑπὸ ὑπονοίας ἄμα ἀναγνωρίσας τὴν εἴσοδον τῆς ὀρεινῆς ταύτης ὁδοῦ, ἣν τινα περιέτρεξε καθ' ἣν ἡμέραν προηγέτο αὐτοῦ γυνὴ πολύσαρκος κομίζουσα πέτονα, καὶ ἣτις εἶχεν ὀδηγήσει αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ἀγαθοεργίας.

— Μὴ τυχὸν ἡ Μαγδαληνὴ κατευθύνηται παρὰ τῷ ἀληθεῖ πατρὶ τῆς; διεπυθάνετο ἑαυτὸν. Πρὸ τινος μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ ἐπανίδῃ πώποτε τὴν Λουίζιάνην. Μήπως προτίθηται νὰ διαβίωσῃ παρὰ τῷ κ. Φρεδόκ; Τὸ τοιοῦτο δὲν θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ, ἀφοῦ καὶ ἐκεῖνος ἀποθνήσκει, ὡς διατείνεται ὁ Μωγάρ. Τίς οἶδε δὲ ἂν δὲν συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ μεταβῆ καὶ τῷ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς; Οὐδὲν διαβλέπω τὸ ἀπρεπὲς εἰς τὸ νὰ γλυκάνῃ τὰς ὑστάτας στιγμάς του... ἐπὶ τῷ ὄρφῳ ὅμως νὰ μὴ διαφύγῃ οὗτος τὸν θάνατον, καθότι, ἂν λυτρωθῆ, θὰ θελήσῃ νὰ τὴν κρατήσῃ, αὕτη δὲ δὲν θὰ εἶχεν ἴσως τὴν ἰσχὺν νὰ ἐκφύγῃ τῆς τρυφερότητος τοῦ ἐνόχου ἐκεῖνου πατρός. Νὰ ἦναι ἄρα γὰρ ἡ ἐπικειμένη αὕτη κατὰ τὰ λίσθια συνάντησις ἢ θλίβουσα αὐτήν;... καθότι ἀναγινώσκω ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς ὅτι εἶναι ἀνήσυχος... Ἀλλ' ὄχι, πράγματι δὲν εἶναι τοῦτο. Ἄγνοεῖ ὅτι ὁ Φρεδόκ ἀσθενεῖ, διότι μόλις τὸ ἀνεκοίνωσα τῷ Μωγάρ, ὅστις δὲν εἶδε τὴν Μαγδαληνὴν ἀφότου ἐπιτροφορήθη τὸ τοιοῦτο.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ νεαρὰ γυνὴ κατελιποῦσα δεξιόθεν τὴν ὁδὸν τοῦ Βράχου, ὠδήγησε τὸν θεῖον τοῦ Βωτροῦ εἰς ὁδὸν σχεδὸν ἐπίσης ἀπότομον, ἀλλ' ἐγγυτέραν τῷ σιδηροδρόμῳ.

Ὁ Σουκαρριέρ οὐδόλως διανοήθη νὰ παρατηρήσῃ τὴν πλάκα, ἐφ' ἣς ἦν ἐγγεγραμμένον τὸ τῆς ἑτέρας ταύτης ὁδοῦ ὄνομα. Μικρὸν ἐνδιεφίετο ποῦ ἡ Μαγδαληνὴ μετέβαινε, ἤρκει μόνον νὰ μὴ ἀπῆρχετο παρὰ τῷ Φρεδόκ.

Παρετήρησεν ἐντούτοις ὅτι ἡ γλυκεῖα αὐτῆς μορφὴ ἐσφυρῶαζεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Θὰ ὑπέθετέ τι; ὅτι ἐβάδιζε πρὸς τὸ μαρτύριον, καὶ ὅτι κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔκειτο ὁ Γολγοθᾶς οὗτῃς.

— Φιλτάτη μοι κόρη, είπεν ὁ συνταγματάρχης αἰσθανόμενος τὸν βραχίονα τῆς Μαγδαληνῆς τρέμοντα ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ, μοι φαίνεσαι κεκηκυῖα... ἔστιν ὅτε δὲ καὶ τι πλέον. Ἄγνοῶ ποῦ ἀπέρχεσαι, ἀλλὰ γινώσκω ὅτι ἂν ἐξακολουθήσωμεν ἀναρριχώμενοι κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην, θὰ καταλήξωμεν ν' ἀφιχθῶμεν εἰς τὰ ὄχυράματα, δὲν ἔχεις δὲ βεβαίως τὴν ἀποχρῶσαν δύναμιν ν' ἀναλάβῃς τοιαύτην τινὰ μακρὰν πορείαν. Δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον ν' ἀναβάλλῃς τὴν ἐκδρομὴν σου ταύτην εἰς ἄλλην ἡμέραν;

— Ὅχι, ἀπήντησεν αὕτη καταβαλοῦσα προσπάθειαν, διότι ἀρκοῦντως ἦδη καθυστέρησα.

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ σοβρὸν; Τί ἔρχεσαι νὰ πράξῃς ἐν τῇ ἀποκέντρῳ ταύτῃ συνοικίᾳ;

— Τὸ καθῆκόν μου.

— Τὸ καθῆκόν σου! Ἴδου μία μεγάλη λέξις. Ἄλλὰ τὸ καθῆκόν σου αὐτὸ πάντοτε τὸ ἐπετέλεσας. Ἄειποτε ἐθυσιάσθης ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Κέκτησαι χρυσὴν καρδίαν. Ἐμπρὸς, Μαγδαληνῆ, ἔχε ἐμπιστοσύνην ἐπ' ἐμέ. Ἐπραξα ὡς ἠθέλησας ὁδηγήσας σε μέχρις ἐνταῦθα. Εἶπέ μοι τί προτίθεσαι νὰ πράξῃς πρὶν ἢ φθάσωμεν. Ἄν κρῖνω ὅτι ἔσεται παραλογισμὸς τις, θὰ σοὶ δώσω ἔμφρονα συμβουλήν.

— Ἐφθάσαμεν.

— Ἀληθῶς; ποῦ λοιπὸν εἴμεθα ἐνταῦθα; εἶπεν ὁ συνταγματάρχης ἀναζητῶν διὰ τῶν βλεμμάτων πίνακά τινα. Ἄ! ὁδὸς Ρώμης. Ἄλλ' ἐνταῦθα εἶναι...

— Ἴδου ἡ οἰκία, εἰς ἣν μεταβαίνω.

— Πῶς; αὕτη; Εἰς τὸν Ἀριθ. 99... τί! μεταβαίνεις παρὰ τῷ Ἐστελάν;

— Ἐπανάρχομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἐπειδὴ καὶ εἶμαι ἔγγαμος, ἡ κατοικία τοῦ συζύγου μου εἶναι καὶ ἐμὴ κατοικία, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ μετὰ σταθεροῦ τόνου.

— Ἄλλὰ δὲν σκέπτεται τὸ τοιοῦτο! ἀνεφώνησεν ὁ Σουκαρριέρ. Πῶς! ἐνῶ ὁ σύζυγός σοι ἀποδίδει τὴν ἐλευθερίαν, σὺ ἔρχεσαι ν' ἀναλάβῃς τὴν παρ' αὐτοῦ θραυσθεῖσαν ἄλυστον; Τοῦτο εἶναι παραφροσύνη!

— Οὐχί, ἐτονθάρυσεν ἡ Μαγδαληνὴ, τοῦτο εἶναι καθῆκόν μου, ὡς εἶπον ὑμῖν ἦδη.

— Καθῆκόν σου! καθῆκόν σου! Θὰ κατενόουν τὸ τοιοῦτον, ἂν ὁ Ἐστελάν ἀπῆτει ὑποταγήν· ἀλλ' αὐτὸς παρητήθη ἀπὸ σοῦ.

— Τὸ γινώσκω.

— Ἄ! τότε λοιπὸν:

— Ἐγὼ ὅμως δὲν παρητήθην ἀπ' αὐτοῦ.

— Καὶ θέλεις νὰ τὸν ἐκθιάσῃς εἰς τὸ νὰ σὲ παραδεχθῇ; Ἐλα! ἔλα! κόρη μου, δὲν ἐσκέφθης ἀρκοῦντως πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃς τὸ τοιοῦτο πραξικόπημα... εἶναι δὲ μέγα εὐτύχημα ὅτι παρευρέθην ὅπως σὲ συγκαταῆσω ἐγκαίρως.

— Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ὀριστική. Τοιαύτη δὲ ἦν ἀφότου ἐπανεῖδον ὑμᾶς μετὰ ὀκταήμερον ἀπουσίαν, καὶ ἤθελον τὴν ἐκτελέσει, ἂν ἐγίνωσκον ποῦ εὐρίσκετο ὁ σύζυγός μου. Ἦδη, ὅτε μοι ἐπληροφόρησατε τοῦτο, ἀπέρχομαι ἐκεῖσε.

— Δὲν θὰ σὲ ὑποδεχθῇ. Αὐτὸς δὲν... θὰ σοὶ λαλήσω μὲν τραχέως, ἀλλὰ θέομαι νὰ σὲ διαφωτίσω περὶ τῆς θέσεώς σου... αὐτὸς δὲν σὲ θέλει.

— Μοὶ εἶπατε ὅτι μ' ἀγαπᾶ εἰσέτι.

— Ναί. Ἄλλ' εὐελπιστεῖ ὅτι θὰ ἰαθῇ ἐκ τοῦ ἔρωτος τούτου, καὶ ὅπως σὲ λησμονήσῃ, ἀπέρχεται εἰς Μεξικὸν μετὰ τοῦ κ. Διαμαντῆ καὶ μετὰ τῆς Κυρίας Διαμαντῆ, προσέθετο ὁ θεῖος τοῦ Βωτροῦ, ἐπιτείνων τὸν τόνον τῆς φωνῆς ἐπὶ τῆς λέξεως: «Κυρίας».

Κακὴ σκέψις ἐπῆλθεν ἐν τῷ νῶ τοῦ θεοῦ τούτου, τοῦ ὑπὲρ τὸ θέομαι ἀφωσιωμένου εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνεψιοῦ του.

Ἀπήρρεσκεν αὐτῷ, πλειόνων λόγων ἕνεκεν, νὰ ἐπανέλθῃ οἰκιοθελῶς ἡ Μαγδαληνὴ ὑπὸ τὴν συζυγικὴν ἐξουσίαν, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι, διὰ τῆς ἐν αὐτῇ διεγέρσεως αἰσθήματος ζηλοτύπου δυσπιστίας, θὰ ἐπετύγγανεν ἴσως νὰ περιεγάγῃ αὐτὴν εἰς μεταβολὴν γνώμης.

Ἄλλ' εἶχεν ἐνώπιόν του γυναῖκα χαρακτῆρος εὐθέου, ἀφ' ἑτέρου δὲ κακῶς ἐγίνωσκε τὰς νεάνιδας.

(ἀκολουθεῖ.)

Γαμβρὸς καὶ κλέπτης.— Ὅσον ρωμαντικὴ καὶ ἂν φανῇ ἡ κάτωθι διήγησις εἶναι ἐν τούτοις ἀληθεστάτη. Ἡ σκηνὴ διεδραματοῖσθη ἐν Βουδαπέστη. Ἡ ἡρώτις εἶναι κόρη μιᾶς τῶν ἐπισημοτάτων καὶ πλουσιωτάτων οἰκογενειῶν τῆς πρωτεύουσας. Πρὸ τῶν μελῶν τῆς χρυσῆς νεότητος εἰς τὰ μέτα δὲ τοῦ τρέχοντος μηνὸς ἐπρόκειτο νὰ γείνουν οἱ γάμοι. Γράφομεν «ἐπρόκειτο» διότι εὐτυχῶς διὰ τὴν χαρίεσσαν καὶ θελκτικωτάτην νεάνίδα ὁ γάμος ἐναυάγησεν, ἕνεκα τοῦ ἐξῆς ἐπεισοδίου. Οἱ γονεῖς ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τῆς θυγατρὸς τῶν ἑκατῶν δῶρον πολυτιμώτατον βραχιόνιον ἀξίας 1500 φράγκων. Πρὸ δέκα ἡμερῶν παρατηρεῖ μετὰ μεγίστης λύπης ἡ κόρη ὅτι τὸ βραχιόνιον δὲν εὐρίσκετο πλέον ἐντὸς τοῦ κιβωτίου, ὅπερ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἠνοίξε καὶ ἔκλεισε μόνον δὲ πολὺ γνώριμον πρόσωπον τὰ καθέκαστα γνωρίζον ἡδύνατο νὰ διαπράξῃ τὴν κλοπὴν ταύτην. Ὁ εἰδοποιηθεὶς ἀτυνόμενος μετὰ τὰς δεούσας ἐρεῦνας ἐχαρακτήρισε τὴν θεράπαιναν ὡς ἔνοχον, ἦν καὶ ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἡ νεᾶνις ὅπως διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν τῆς ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ στρεπτοῦ, ἐσύγχραζεν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον. Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ ἵπποδρομίου πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια κατηυθύνετο πρὸς τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτῆς μέγαρον, ὅπου μετ' ὀλίγον παρευρέθη εἰς τὸ γεῦμα καὶ ὁ εὐτυχὴς γαμβρὸς τῆς ὡραίας κόρης.

Καθ' ὅλον τὸ γεῦμα ὁ λόγος, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἦτο περὶ τοῦ ἵπποδρομίου, ὁ δὲ γαμβρὸς διηγήθη μεταξὺ ἄλλων πόσα χρήματα ἔχασεν ἐν συνόλῳ. Ὅπως δὲ ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του, ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον καὶ ἐξήγαγε τὰ δελτία, ἅπερ ἐπεδείκνυε τοῖς παρακαθημένοις. Δὲν παρέτῃρει δ' ὅμως ὅτι καθ' ἣν ὥραν τὰ ἔστυρον ἐκ τοῦ θυλακίου ἐξέπεσαν ἐκεῖθεν καὶ ἐν ἔγγραφον χαρτίον, ὅπερ ἔπεσε κατὰ

γῆς. Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅτε ὅλοι εἰσῆλθον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, οἱ ὑπῆρται διευθετοῦντες τὰ τοῦ δωματίου, παρετήρησαν τὸ κατὰ γῆς ἐπισκεπτήριον. Εἰς τούτων κύψας ἔλαβεν αὐτὸ καὶ μετ' ἐκπλήξεως ἀνέγνω τὸ γεγραμμένον. Κατ' ἀρχὰς ὠχρίασεν, ἠρυθρίασεν, ἀλλ' ἔπειτα μετὰ χαρῆς ἔσπευσεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπως ἐπίδειξῃ εἰς τὸν οἰκοδεσπότην τὸ λαμπρὸν εὐρημα. Μὲ ἐν νεῦμα εἰδοποιηθεὶς ὁ πατὴρ τῆς κόρης ἐξέρχεται λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας τὸ ἐπισκεπτήριον καὶ μετὰ φρίκης ἀναγινώσκει λέξεις προδιδούσας τὴν ἐνοχίαν του. Κάτωχρος σπεύδει πρὸς τὸν γαμβρὸν, πρὸς δὲν ἐκτραπένδονίζει φοβερὸν βλέμμα μὲ τὴν μίαν χεῖρα δεικνύων αὐτῷ τὸ χαρτίον, μὲ τὴν ἑτέραν δὲ τὴν θύραν... Τὴν ἐπιούσαν δὲ ἀπῆλλάγη τῆς κρατήσεως ἡ ἀθῶα θεράπαινις, τῶν ἀνακρίσεων λαβουσῶν τοιαύτην ἀπροσδόκητον τροπὴν.

×

Φιλάνθρωπος μαθηματικός.— Οὗτος εἶχεν ἐπισκεφθῆ κατὰστημά τι κωφάλαων· ἀφοῦ δὲ περιῆλθε πολλὰς αἰθούσας παραδόσει, ἐξήγησε τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ διευθυντοῦ ὅπως διδάξῃ καὶ αὐτός. Ἡ ἄδεια τῷ ἐδόθη, ἀνελθὼν δὲ ἐπὶ τῆς ἔδρας πρὸ τοῦ πίνακος ἤρξατο νὰ γράφῃ διὰ τῆς κιμωλίας σειρὰν γεωμετρικῶν σχεδίων καὶ θεωριῶν, ὅτε ἐκ τῶν ἀκρατῶν τοῦ τις πλησιάσας ἀπαρατηρήτως τῷ δίδει σφοδρὸν ράπισμα ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὁ μαθηματικός, ὅστις εἶδε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μεταβαλλόμενα τὰ ἐπὶ τοῦ πίνακος σχέδια εἰς λάμπιν ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του, μετ' ἐκπλήξεως ἐστράφη πρὸς τὸν διευθυντὴν, ἀλλ' οὗτος ὑπομειδιῶν τῷ ἐβεβαίωσε ὅτι τὸ ράπισμα παρὰ τοῖς κωφάλοις εἶναι ἀντὶ τοῦ: «δὲν εἶμαι τῆς ἰδέας σας», καὶ τὸν παρώτρυνε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐὰν ἐλπίζῃ περισσοτέραν ἐπιτυχίαν.

×

Ἐν Γαλλίᾳ κυκλοφοροῦσι νῦν 9,000 σιδηροδρομικαὶ ἀτμάμαξα. καταναλίσκουσαι κατ' ἔτος πλέον τῶν 8 δισεκατομμυρίων χιλιογράμμων γαιάνθρακος. Ἡ ἐργασία αὐτῶν ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐργασίαν 32 ἑκατομ. ἀνθρώπων, στοιχίζουσι δὲ περὶ 600 ἑκατομ. φράγκων.

Ταξειδεύουν τις δια τῶν σιδηροδρόμων διατρέχει πολύ ὀλιγώτερον κίνδυνον ἢ ἡμέτεροι πατέρες καὶ προπάτορες διὰ τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν· ὑπολογίζεται ὅτι νῦν ἐκ 45 ἑκατομ. ταξειδιωτῶν τῶν σιδηροδρόμων εἰς ἕνα φρονεῖται, ἐνῶ ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν ἡ ἀλογία ἦτο 1 πρὸς 355,000 ταξειδιώτας· ὥστε νῦν διατρέχει τις 127κις ὀλιγώτερον κίνδυνον νὰ φρονεθῇ ἐν σιδηροδρόμῳ ἢ τότε ἐν ταχυδρομικῇ ἀμάξῃ, καίτοι βαίνει νῦν μετὰ ταχύτητος 9 ἢ 10κις μείζονος ἢ τότε.

X

Πεντηκονταετηρίδες καὶ ἑκατονταετηρίδες ἐρορτάζονται. Κατὰ τὸ ἔτος ὅμως τοῦτο συμπληροῦνται καὶ ἄλλη ἐπέτειος οὐχὶ στέφους ἡγεμόνος ἢ ἐφευρέσεως πράγματός τινος χρησίμου τῷ ἀνθρώπῳ, ἀλλὰ χοροῦ, τοῦ ὀνομαστοῦ καὶ τοῖς πολλοῖς ἀγαπητοῦ βάλς. Ὁ χορὸς οὗτος προῆλθε τὸ 1787, πρὸ ἐνὸς αἰῶνος ἀκριβῶς, ἐξ ἄλλου χοροῦ ἐν χρήσει τότε ὄντος καὶ «περιστροφικοῦ» καλουμένου. Πατρίς τοῦ βάλς εἶναι ἡ Βιέννη καὶ τόπος γεννήσεως τὸ θέατρον. Ἐψάλλετο τότε ἐν αὐτῷ μελόδραμά τι ἰσπανικόν, καὶ τέσσαρα πρόσωπα τοῦ μελοδράματος ἐξήλθον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅπως ἐκτελέσωσιν ἕνα χορὸν «περιστροφικόν». Ἡ θία τοῦ χοροῦ τούτου ὑπῆρξεν οἷον εἰς ἔμπνευστις διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Βιέννης, εἴτινες ἤρξαντο μακρωδῶς, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, περιστρεφόμενοι· καὶ οὕτως ἐκ τοῦ «περιστροφικοῦ» παρήχθη καὶ ἀνεπτύχθη εἰς τὸ στροβίλος. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι, ἂν πάντες οἱ θιασῶται τοῦ βάλς ἀποφασίσωσι νὰ πανηγυρίσωσι διὰ χορῶν τὴν ἑκατονταετηρίδα αὐτοῦ, ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον αὐτῆς ἢ γῆ θέλει μεταβληθῆ εἰς ἀπέραντον χορευτικὸν δάπεδον.

X

Τίχρον θῆμα τοῦ ἰδίου πατρός.—Μαῦρός τις ἐν Ἀμερικῇ, Καλεῖθ Φῶστερ ὀνομαζόμενος, ὑπὸ μανίας καταληφθεὶς ἤρπασεν ἀπὸ τῶν ποδῶν τὸ τριετές του τέκνον, στρέφων δὲ αὐτὸ κυκλοτερώς διὰ τοῦ βραχίονος τὸ προσέκρουσεν ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, ὅπως βροντοῦν τὰ ἄχτα πόδια, μέχρις ὅτου ἐθραύσθη τὸ κρανίον.

Ἀκολούθως κατέφυγεν ἐντὸς χαράδρας μετὰ τοῦ πτώματος, ὅτε δὲ οἱ διώκοντες αὐτὸν ἔφθασαν ἐκεῖ τὸν εὔρον σπυράσσοντα τὰς σάρκας διὰ τῶν ὀδόντων καὶ ρίπτοντα αὐτὰς ἐνθεν κίκειθεν. Συνελήφθη καὶ ἐτέθη ὑπὸ ἐπιτήρησιν, τὸ δὲ περίεργον εἶναι ὅτι μόλις συνῆλθε μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸ τέκνον του. Καὶ πράγματι διὰ λεπτομερῶν ἀνακρίσεων ἐπέστησαν ὅτι ὁ μαῦρος οὐδὲν ἀπολύτως ἐνεθυμεῖτο ἐκ τοῦ φρικτοῦ κκουργήματος, τὸ ὅποιον ἔπραξε κατὰ τὴν ἐξέψιν του.

X

Γάμοι ταραχώδεις.—Παρὰ τὴν Avranches τῆς Γαλλίας ἐγένετο γάμος καταστάς ἀξιοσημείωτος διὰ τὰς ἐπακολουθησάσας αὐτὸν περιπετείας. Προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ τελετὴ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁ πατὴρ τῆς νύμφης ἐξέθρισε βιναύσως τὸν ἐφημέριον, χάρις δὲ εἰς τὴν σύνεσιν τούτου ἡ τελετὴ ἔληξε καλῶς. Ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ γάμου ὁ πενθερὸς ἀπηύθυνε προσβλητικὴν ἐπίπληξιν κατὰ τοῦ γαμβροῦ, ὅστις ἀντιπάσης ἀπαντήσεως τοῦ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τὸ πλῆρες φαγητοῦ πινάκιον, τούτο δ' ἐπηκολούθησε γενικὴ συμπλοκή. Οἱ δύο σύζυγοι ἐξωπλισμένοι διὰ ράβδων ἤρξαντο ἐκ τοῦ συστάδην νὰ κτυπῶσι τὸν σεβαστὸν πενθερὸν καὶ πατέρα, τὸν ἕκαμαν δὲ τ' ἀλατῶν, ἀλλ' ἠναγκάστησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν ὅπως ἀμυνθῶσι κατὰ τῶν ραβδισμῶν τῶν προσκεκλημένων. Μετ' ὀλίγον συνελήφθη ὁ πενθερὸς καὶ περιωρίσθη ἐντὸς σταύλου χοίρων. Τότε ὁ σύζυγος ὑπὸ τὸ πρόσχημα νὰ κάμωσι περίπατον ὠδήγησε τὴν νεόνυμφον εἰς τὴν ἐσχόλῃν καὶ ἐκεῖ τῆς κατέφερε τοσοῦτους ραβδισμοὺς, ὥστε τὴν ἀφήκεν ἡμιθανῆ. Διαβίτης τις ἔδραμε πρὸς βοήθειάν της, ἀλλ' ἔλαθε καὶ οὗτος τοσοῦτους ραβδισμοὺς, ὥστε ἔσχε τεθραυσμένην τὴν δεξιάν ὠμοπλάτην, μία δὲ τῶν προσκεκλημένων γυναικῶν, ἣτις ἔδραμε νὰ χωρίσῃ ἔλαθε τοιοῦτο λάκτισμα εἰς τὰ ὀπίσθια, ὥστε κατέπεσε πρηνῆς ἐντὸς τῆς τάφρου. Οἱ γάμοι οὗτοι κατέστησαν διαβόητοι καθ' ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν.

Ἐν τινι καφφενείῳ ὁ θαμῶν κράζει:

— Παλληκῆρι, κάμε μου τὴν χάριν καὶ φέρε μου ἕν παστρικὸν ποτήρι.

— Παστρικὰ ποτήρια δὲν ἔχει πλέον, κύριε· ἐτελείωσαν

Ἰχθυοπώλης παρουσιάζει καρκίνους βρασμένους πρὸς πώλησιν.

— Εἶναι φρέσκοι οἱ καρκίνοί σου; ἐρωτᾷ αὐτὸν ὁ ἀγοραστής.

— Καὶ λόγον ἔχει; ὀλόφρεσκοι!

— Ἀλλὰ διατί τοὺς ἔθρασες;

— Τὸ γιατί δὲν τὸ κατάλαβες, ἀφεντικὸ, ἀκόμη; γὰρ νὰ μὴ μοῦ φύγουν!

Μεταξὺ κυρίου καὶ ὑπηρέτου:

— Δὲν μοῦ λές, Προκόπη, πότε θὰ παύσης νὰ σπάζῃς τὰ ὑαλιὰ τῶν λαμπῶν μας;

— Μὰ τί νὰ κάμω, ἀφέντη; Ἄφοῦ ἦναι ὑαλιὰ, πάντοτε θὰ σπάζουν. Πάλιν ὅμως ἐγὼ ὁ καυμένος σπάζω κάθε φρονὴν ἀπὸ ἕνα.

Ἐν φιλικῷ συμποσίῳ εἰς τῶν προσκεκλημένων ἕκαυσε διὰ τοῦ ροφήματος δεινῶς τὴν γλῶσσάν του. Πρὸς κατεύνασιν δὲ τῆς ἐκ τούτου ὀδύνης πίνει κατὰ μικρὰς δόσεις παγωμένον ὕδωρ.

Εἷς τῶν παρακαθημένων στραφεὶς τῷ ἀποτείνει σοβαρῶς τὸν λόγον οὕτως:

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε, νὰ σᾶς συμβουλεύσω ἐν ἱατρικὸν σπητικόν, ἀλλ' ἀλάνθαστον κρατεῖτε τὴν γλῶσσαν ὅσον περισσότερον δύνασθε ἐντὸς τοῦ στόματος, καὶ ἔστε βίβαιος ὅτι θὰ κατευασθῆ συντόμως ὁ πόνος.

Κύριος εἰσελθὼν ἐν ἐμπορικῷ καταστήματι καὶ ἀγοράσας εἶδη τινὰ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ λογισητηρίου ἐν πεντάπραχρον πρὸς πληρωμὴν.

— Μοὶ συγχωρεῖτε, κύριε, τῷ λέγει ὁ ἔμπορος, ἀλλ' αὐτὸ τὸ τάλληρον εἶναι κίβδηλον.

Ὁ ἀγοραστής ἀναλαμβάνει τὸ νόμισμα, στρέφει καὶ μεταστρέφει αὐτὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων ὅτε αἰφνης παρατηρήσας τὸ ἐγκεχαραγμένον παλαιὸν ἔτος τῆς ἐκκοπῆς:

— Αὐτὸ τὸ τάλληρον, λέγει τῷ ἔμπορῳ, εἶναι κίβδηλον! Ἄν ἦτο, ὡς διατείνεσθε, δὲν ἤθελον τὸ διακρίνει τόσοι καὶ τόσοι, ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων διήλθεν ἀφότου ἐκίπη ἕως σήμερον!

Ἐξετάσεις ὑποψηφίου δόκτορος.

— Γινώσχετε, ἐρωτᾷ ὁ ἐξετάζων καθηγητῆς, πῶς ἡ ἱατρικὴ καλεῖ τὰς ἐπιδημίας;

Ὁ ὑποψήφιος μετὰ βραχεῖαν σκέψιν ἀπαντᾷ:

— Τὰς καλεῖ...διὰ τῶν εὐχῶν της.

Θεσιθήρας λαβὼν θερμὴν συστατικὴν ὑψηλοῦ προσώπου πρὸς τινὰ ὑπουργόν, παρουσιάσθη τούτῳ καὶ τῷ λέγει:

— Δὲν διαβλέπετε καμμίαν θέσιν κενωθισομένην κατ' αὐτάς;

— Ἄλλην πρὸς τὸ παρὸν δὲν διαβλέπω ἢ τὴν ἰδικὴν μου...ἂν θέλητε νὰ περιμείνητε ἐπ' ὀλίγον...

Κατηγοροῦμενε, συνειθίζεις νὰ σκοτόνης τὴν γυναῖκά σου εἰς τὸ ξύλον...Οἱ ἱατροὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι τὸ σῶμά της εἶναι κεκαλυμμένον ἀπὸ κυανᾶ σημεῖα.

— Εἶναι ἀλήθεια, κ. Πρόεδρε...ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ εἶναι πολὺ ξανθὴ...φρονῶ ὅτι αὐτὰ τὰ κυανᾶ σημεῖα τῆς πηγαίνουν θαυμάσια.

— Τίνας ἐντυπώσεις λοιπὸν ἀπεκόμισας ἐκ τῶν μακρῶν σου ταξειδίων μεταξὺ τῶν μαύρων;

— Τὸν ὑψηλότερον θαυμασμόν διὰ τὰς ξανθὰς γυναῖκας.

Κρίσεις τεσσάρων κυριῶν περὶ πέμπτης ἀπούσης.

— Εἶναι καλλονή! ἔχει κάτι μάτια...!Ἐὰν

δὲ εἶχε καὶ τὸ στόμα ὀλίγω μικρότερον θὰ ἦτο ἢ ὠραιότερα τῶν γυναικῶν.

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ εἶπῶ καὶ ἐγώ. Ἐχει ὁμῶς τόσο ἀσχημα ὄντια!

— Καὶ ὅταν ἀνοίγῃ τὸ στόμα, ἐκεῖνο τὸ χάος δηλαδὴ...

— Κ' ὅταν πετάεται ἡ μία τῆς πλάτη πλέον ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην...

Καὶ αἱ τέσσαρες ἐν χορῶν:

— ...Εἶναι ἓνα τέρας!

— Δὲν μοῦ λές, ἀγαπητὴ μου, γιατί φορεῖς πάντοτε μαύρα;

— Διότι ἀγαπῶ πολὺ αὐτὸ τὸ χρῶμα.

— Μὰ τί τοῦ βρίσκεις καὶ τὸ ἀγαπᾶς;

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶμαι χήρα!

Κυρία τις τοῦ κομψομομένου κόσμου εἰσῆλθεν ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸν περίπατον εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ὑποδηματοποιοῦ τῆς, ὃν καὶ τυχοῦσα ἐγγύς που ἐργαζόμενον,

— Τὰ σκαρπίνια σας, τῷ λέγει, μὲ ἀφῆκαν ἰγνά. Ἐξυλώθηκαν μὲ μίαν μόνον ἐπίσκεψιν· εὐγὲ σας! στερεωτάτη εἶναι ἡ ἐργασία σας.

— Μὰ, κυρία μου, ἀπεκρίνατο οὗτος εὐφυῶς, τὰ σκαρπίνια σας τὰ ἔκαμα διὰ νὰ δέχησθε ἐπισκέψεις καὶ οὐχὶ νὰ δίδητε.

Κυρίως τις κάτοικος προαστείου τινὸς τῆς πόλεως, ἦλθε καὶ κατέλυσε ἐν τῇ οἰκίᾳ φίλου τούτινος. Φαίνεται ὅτι εὐηρεστήθη ἐκ τῆς διαμονῆς του καὶ δὲν ἐσκέπτετο πολὺ περὶ ταχείας ἐπανόδου· οἱ φιλοξενοῦντες ὁμῶς αὐτὸν, οἷτινες ὁπωςδὴποτε τὸν ἐβαρύνθησαν, εἶπον αὐτῷ ἡμέραν τινὰ ἐν συνομιλίᾳ μετὰ τοῦ συνήθους ἀστυκῶ πνεύματος:

— Ἀράγε δὲν σᾶς ἐπεθύμησαν οἱ οἰκεῖοί σας; ἢ σύζυγός σας; τὰ τέκνα σας; Πῶς τοὺς ἔχετε συνειθίσει εἰς τόσον μακρὰν ἀπουσίαν σας; Ἐκεῖνος δὲ μελαγχολικὸς ἐπ' ὀλίγον σκεφθεὶς

— Ναί, ἔχετε δίκαιον, ἀπήντησεν· ἀλλὰ θὰ τοὺς γράψω αὔριον νὰ ἔλθουν ἐπ' ὀλίγον ὄλοι τους ἐδῶ!...

Ἐν καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει εἰκόνων.

Ἡ κυρία πρὸς τὸν συνοδεύοντα κύριον. Πόσαι γυναικῆς γυμναί! διατί οἱ ζωγράφοι δὲν τὰς ζωγραφίζου ἐνδεδυμένας:

— Διότι οἱ ζωγράφοι δὲν θὰ ἤξευραν τότε τί νὰ κάμουν! Αἱ ἐνδυμασίαι σας σήμερον εἶνε τόσο ἀσχημοί!

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς ὥραλαρ γραιῶν.

Κύτταξε πῶς ἡ δύναμις τοῦ χρόνου καταβάλλει!

Ἡ καλλονὴ τῆς ὥς τὸ πρὶν, ἀλλοίμονον δὲν
[θάλλει!

Ἄλλοτε ἤρκει ἐν ἀπλοῦν, ἀλλὰ γλυκὴ τῆς
[βλέμμα

Εἰς ταραχὴν ἀτέρμονα τὸ σὸν νὰ θέσῃ αἷμα.

ἤρκει ἐν φίλημα αὐτῆς Ἐδὲμ νὰ σοὶ δωρήσῃ.

Καὶ μὲ αὐτὸ ἡδύνατο τὴν γῆν νὰ κατακτήσῃ.

Καὶ τῶρα;...τῶρα ὁ χειμῶν ἐνέσκηψε τοῦ βίου,

Καὶ ἔχει σήμερον μορφὴν κ' ἐκείνη γραιῖδίου!

Καὶ εἶναι, εἶν' ἐρείπιον ἢ ἄλλοτ' ὠραιότης!

Ἄλλὰ, γηράσκει ἄραγε, ἐκπίπτει ἡ Θεότης;

Κι' ὁ Παρθενῶν ἐγήρασε, πλὴν μήπως δὲν ἔλ-
[κίει

Τὸν θαυμασμόν μας; Καλλονὴ πραγματικὴ δὲν
[δύει.

Ναί, ἦτο θαυμαστότατος ὁ Παρθενῶν μας νέος,

Ἄλλὰ μὴ καὶ ἐρείπιον δὲν εἶν' ἔτι ὠραῖος;

Κ' ἐκείνη, φεῦ! ἐγήρασεν, ἡ καλλονὴ ἐσβέσθη,

Ἄλλ' ἅπαν τῆς τὸ θέλ' γητρον μὴ τάχα ἀπαλώσθη;

Κινεῖ αὐτὴ τὸν θαυμασμόν ἔτι καὶ γραιῶ οὔσα,

Καὶ ἰδοῦ ἄκουσα καὶ νῦν τὴν ἐξυμνεῖ ἡ Μοῦσα.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Α. Δ.